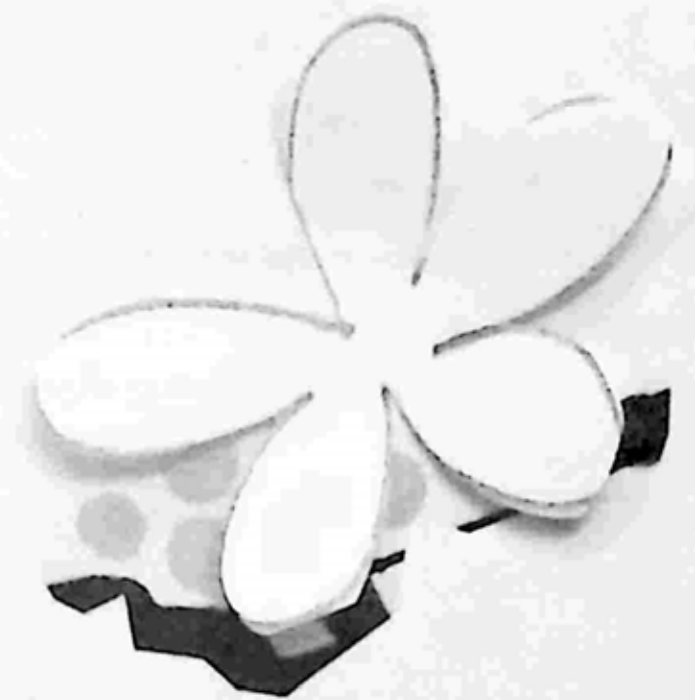

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - ပထမအကြိမ် - ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ စာသင်္ဘင်စာအုပ်တိုက်။
 - ဒုတိယအကြိမ် - ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ဧရာလှိုင်စာပေ။
 - တတိယအကြိမ် - ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ သီရိဆွေ စာအုပ်တိုက်။
 - စတုတ္ထအကြိမ် - ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ မျက်ပွင့် စာပေ။
 - ပဉ္စမအကြိမ် - ၂၀၁၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
 - အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
 - မျက်နှာပုံးပုံနှိပ် - အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၄၃၅)
အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - အတွင်းပုံနှိပ် - မျိုးမျိုး ပုံနှိပ်တိုက် (၀၁၅၃၃)
အမှတ်-၁၁၊ ၅၆-လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - မျက်နှာပုံးပန်းချီ - နေမျိုးဆေး
 - တန်ဖိုး - ၆၀၀၀

မင်းလှ
ပန်းကျောင်း

ပန်းအကြောင်း ပန်းကျောင်း

(က)

ကျွန်တော့်မေမေသည် ထမင်းမာမာ စားရသောအခါတွင် “ထမင်း မာမာ စားရတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ အဆာခံတာပေါ့” ဟု ပြောတတ်ပါသည်။

ထမင်းပျော့ပျော့ စားရသောအခါတွင် “ထမင်းပျော့ပျော့ စားရတာ ကောင်းတာပေါ့၊ အစာကြေလွယ်တာပေါ့” ဟု ပြောတတ်သည်။

မေမေသည် ကျွန်တော့် ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးသောအခါ “ကောင်းပါတယ်” ဟု ပြောလေသည်။

(ခ)

ကျွန်တော် အသက်ခြောက်နှစ်သားခန့်တွင် ဝတ္ထု စရေးပါသည်။ ဝတ္ထုဟု ခေါ်လို့ ရသည်၊ မရသည် မသိပါ။

ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးထားတယ်၊ ဖတ်ကြည့်ပါ ဟူ၍ ကျွန်တော့် ဘာသာ ဝတ္ထုအမည်တပ်ထားသော ‘စာ’များ ဖြစ်ပါသည်။ ဗလာစာရွက်

နှင့် မျက်နှာဝက်ခန့် ရှိတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် ‘စာ’များထဲမှ ဇာတ်ကောင်များသည် လူကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ စရိုက်များသည် ကလေးစရိုက်များ ဖြစ်နေကြသည်။ ခြောက်နှစ်သား၏ အတွေးမျိုး တွေးကြသည်။

ဥပမာ-လင်မယားနှစ်ယောက် ခေါင်းအုံးလုကြရာမှ ရန်ဖြစ်ကြသည်ဟူသော အတွေးမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာမောင်ဖြူး (ဒေါက်တာဝွမ်လျောင်)သည် ကျွန်တော်၏ ‘စာ’များကို တွေ့သောအခါ ထို ‘စာ’များကို သိမ်းထားသင့်ကြောင်း ကျွန်တော့် မေမေအား ပြောခဲ့ပါသည်။ မေမေ သိမ်းထားသောကြောင့် ယခုရှိသော ကျွန်တော့် ‘စာ’များထဲမှ တစ်ပုဒ်ကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

မေမေကျောင်းမှ ဆရာဦးလှကြည်က “မဝေးပါရစေနဲ့ အချစ်ရယ် ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးစမ်းကွာ” ဟု ခိုင်းသောကြောင့် ရေးထားသော စာ ဖြစ်ပါသည်။ သတ်ပုံ စသည်တို့ကို မပြင်ဘဲ မူရင်းအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

မဝေးဘရစေနဲ့ အချစ်ရယ်

ခင်ရေ မောင်ထမင်းစားချင်ဘိဟေ့၊ ဘာဟင်းရှိလဲဟေ့။ ကြက်သားဟင်း ချက်တယ် မောင်ရေ။ အေးစားမယ်၊ အော်...မောင်လဲ မေ့နေတယ် ဖေဖေဘယ်သွားလဲ ခင်ရေ။ ဖေဖေမြို့ထဲမှာ ကိစ္စရှိလို့ သွားတယ် မောင်ရေ။ အိတ်ကြစို့။ ဒါ ငခေါင်းအုံး ဒါမှ နင့်ခေါင်းအုံး ပြောပြီးလျှင် ရန်ဖြစ်ကြလေ၏။ ထိုအခါ နံနက်(၄)နာရီအချိန်တွင် မခင်သန်းသည် ပြစ်စီးတွေ အကုံထုပ်ပြီး ထွက်မလိုပဲသောအခါ မောင်လှကြီးသည် မဝေးဘရစေနဲ့ အချစ်ရယ်ဟု ပြောပြီးလျှင် ပြော်ရွှင်စွာ နေကြလေ၏။ ပြီးပါပြီ။

(ဂ)

ကျွန်တော် ရှစ်တန်းအောင်သောအခါ ဝတ္ထုတို နှစ်ပုဒ်၊ သုံးပုဒ် ရေးပါသည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မကြိုက်ပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မပြပါ။

၁၉၇၂ ခုနှစ် ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်
သောအခါတွင် ဝတ္ထုတိုပေါင်းများစွာကို ရေးပါသည်။

ရေးရင်း မကြိုက်သောကြောင့် ဆက်မရေးသည်လည်း ရှိပါသည်။

ရေးပြီးမှ မကြိုက်သည်လည်း ရှိပါသည်။ ရေးပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ်
သိပ်ကြိုက်နေသော ဝတ္ထုတိုများလည်း ရှိပါသည်။

ထိုဝတ္ထုများကို ကလောင်အမည် အမျိုးမျိုးဖြင့် မဂ္ဂဇင်းတိုက်များ
သို့ ပို့ပါသည်။

တစ်ခုမျှ မပါခဲ့ပါ။ ယခုနှစ်ပိုင်းအတွင်းတွင်မူ ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထု
တို တစ်ပုဒ်စ၊ နှစ်ပုဒ်စသည် မဂ္ဂဇင်းအချို့တွင် ပါလာခဲ့ပါသည်။

(ဃ)

‘ပန်းကျောင်း’ ဝတ္ထုသည် ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးခါစကပင် ရေးချင်
နေသော ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ကူးထဲတွင်လည်း ခဏခဏ ရေးပါသည်။

ဇာတ်သိမ်းခန်းသည်လည်း ခဏခဏ ပြောင်းသွားတတ်ပါသည်။

အမှန်အားဖြင့် ‘ပန်းကျောင်း’ သည် ကျွန်တော် ဆယ်တန်းတုန်းက
ပေါင်းခဲ့ရသော သူငယ်ချင်းများအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘ပန်းကျောင်း’ ဆိုသော အမည်သည် ကျွန်တော်ပေးသော အမည်
မဟုတ်ပါ။ ရာဘင်ဒြာနုသိတဂိုး ရေး၍ မောင်ဖြူ မြန်မာပြန်သော ‘စန်း
စသော်တာ ကဗျာများ’ ထဲမှ ကဗျာတစ်ပုဒ်၏ အမည် ဖြစ်ပါသည်။

လူငယ်ဆိုသည်မှာ ဖျတ်လတ်သော အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

လူငယ်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် ဤဝတ္ထုထဲတွင် ကျွန်တော်၏
မကျေနပ်ချက်များကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖွင့်အန်ရေးသားထားမိပါလိမ့်မည်။

‘ဒေါသ’ သင့်စရာ ဖြစ်ခဲ့သော် ခွင့်လွှတ်တော်မူကြပါ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်ပါစေ၊ ကျွန်တော် ဤဝတ္ထုကို ရေးသားရခြင်း၏
ရည်ရွယ်ချက်မှာ တစ်ခုတည်းသာ ရှိပါသည်။

‘ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေကို သတိရသောကြောင့် ဤဝတ္ထု
ကို ရေးပါသည်။’

(c)

‘ပန်းကျောင်း’ကို ဝံ့နှိပ်ထုတ်ဝေဖြစ်သောအခါ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အားရ ကျေနပ်မိပါသည်။ သို့ရာတွင်.....

စာရေးဆရာကြီး ရွှေစကြာ အိမ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားပါသည်။ ဆရာကြီးသည် ထုံးစံအတိုင်း ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းပင် ပြောပါသည်။

“နောက်ပေါက် စာရေးဆရာတွေထဲမှာတော့ မင်းအဖေကို ငါ အကြိုက်ဆုံးပဲကွ”

ကျွန်တော် လန့်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်၏ စာပေအဆင့်အတန်းကိုလည်း သေချာစွာ နားလည် လိုက်ရပါသည်။ အကြောင်းမှာ ဆရာကြီး ရွှေစကြာက ‘နောက်ပေါက် စာရေးဆရာ’ ဟု ဆိုလိုက်သော ကျွန်တော့်အဖေသည် အသက်ခြောက်ဆယ် နီးပါး ရှိနေပြီဖြစ်သော စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပါ။

ရိုသေလေးစားစွာ
မင်းလူ

ပန်းကျောင်း

တိမ်မှန်တိုင်းသည် ကောင်းကင်ဝယ် ခြိမ်းခြိမ်းမြည်ဟည်းကာ နယုန် မိုးပြေး
လာသောအခါ အရှေ့လေစိုသည် လဟာပြင်ပေါ်၌ လမ်းလျှောက်ကာ ဝါးရုံ
အကြား၌ ပလွေမှုတ်ရန် လာသည်။

ထိုအခါ ပန်းတို့သည် ဘယ်သူမှ ဘယ်အရပ်က လာသည် မသိ။
အစုလိုက်၊ အစုလိုက် ရုတ်ခြည်းထွက်လာ၍ မြက်ခင်းပေါ်တွင် အပျော်ကြီး
ပျော်စွာ က ကြ၏။

မိခင်... ပန်းတို့သည် မြေအောက်၌ ကျောင်းတက်သည်ဟု
ကျွန်တော် အမှန်ယုံပါသည်။

သူတို့သည် သင်ခန်းစာများကို တံခါးပိတ်လျက် သင်အံသည်။
အချိန်မစေ့မီ အပြင်ထွက်လိုသော သူကို သူတို့၏ ဆရာက ထောင့်ကွေးမှာ
မတ်တတ်ရပ်စေသည်။ မိုးလာသောအခါ သူတို့ ကျောင်းပိတ်သည်။

တောမြိုင်တွင်းဝယ် သစ်ကိုင်းတို့သည် တစ်ကိုင်းနှင့်တစ်ကိုင်း
ထိခိုက်၏။ သစ်ရွက်တို့သည် လေထဲ၌ တရဲရဲမြည်၏။ မိုးကြိုးတိမ်တို့လည်း
မိမိတို့၏ လက်ဘီလူးများဖြင့် လက်ခုပ်တီး၏။

ပန်းသူငယ်တို့လည်း ဝတ်သစ်လွင် နီ၊ ဖြူ၊ ဝါ ဖြင့် ပြေးထွက်
လာကြ၏။

မိခင် သိပါစေ။ သူတို့အိမ်ဟာ ကြယ်တွေနေတဲ့ ကောင်းကင်မှာ။
 သူတို့သည် ဟိုကို ရောက်ချင်လှသည်ကို မေမေ မမြင်ဘူးလား။ သူတို့
 ဘာကြောင့် ဒါလောက် အလျင်စလိုရှိသည်ကို မေမေသိစေ။ သူတို့ မည်သူ
 ထံ လက်လှမ်းနေသည်ကို ကျွန်တော် ရိပ်မိပါသည်။ သူတို့မှာလည်း ကျွန်တော်
 လိုပဲ အမေရှိတာပေါ့။

ရာဘင်ဒြာနသ်တဂိုး ရေး၍
 မောင်ဖြူ မြန်မာပြန်သော
 'ဆန်းစသော်တာ ကဗျာများ' မှ

[၁]

ကမ္ဘာမကြေ မြန်မာပြည်
 ဒို့ဘိုးဘွားအမွေစစ်မို့ ချစ်မြတ်နိုးပေ။
 ကမ္ဘာမကြေ မြန်မာပြည်
 ဒို့ဘိုးဘွားအမွေစစ်မို့ ချစ်မြတ်နိုးပေ။
 ပြည်ထောင်စုကို အသက်ပေးလို့ ဒို့ကာကွယ်မလေ။
 ဒါ ဒို့ပြည် ဒါဒို့မြေ ဒို့ပိုင်တဲ့မြေ
 ဒို့ပြည် ဒို့မြေ
 အကျိုးကို ညီညာစွာ ဒို့တစ်တွေ
 ထမ်းဆောင်ပါစို့လေ
 ဒို့တာဝန်ပေ... အဖိုးတန်မြေ...။

ကျောင်းဆင်းပြီးဖြစ်သည်။ ကျောင်း၏ အလယ်လှေကားမကြီးမှ
 ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ တိုးတော့ဆင်းလာကြသည်။ ယောက်ျားကလေး
 နှင့် မိန်းကလေးများရောထွေးလျက်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုးမိ
 တိုက်မိသည်လည်းရှိသည်။ ကျောင်းသားနှင့်ကျောင်းသူ အသားချင်းထိမိ
 ကြသည်လည်း ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ ရင်မခုန်အားကြ။ ကြက်သီးထဖို့
 သတိမရကြ။ သူတို့ ထမ်းဆောင်နေကြသည်ကိုသာ သိသည်။ အိမ်ကို မြန်မြန်

ရောက်ဖို့သာ စိတ်စောနေကြသည်။ အချို့ကား ကျရှင်ကို အမိပြေးဖို့ ကြိုးစား
နေကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူတို့အားလုံး အလျင်စလို ရှိနေကြသည်။
အချို့က ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်သို့ သွားသည်။ အချို့ ခြေကျင်ပြန်ကြမည်။
ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် လာကြိုသူ လေးငါးဦး ရှိသည်။

ကျော်စွာတို့အုပ်စုသည် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်လာသည်။
လှဝင်းဦးသည် သူ့ရှေ့က ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ လွယ်အိတ်ထဲသို့
ပြောင်းဖူးရိုးတစ်ခုကို အသာထည့်လိုက်သည်။ ရှေ့မှ ကျောင်းသားက
မသိလိုက်သောကြောင့် လှဝင်းဦး သဘောကျသွားသည်။

ကျောင်းသူတစ်စု ဆူဆူညံညံ ထွက်လာသည်။ အတန်းထဲမှာ
တစ်ချိန်လုံး စကားမပြောခဲ့ရသောကြောင့် ခုမှ အတိုးနှင့် ပြောရခြင်းဖြစ်
သည်။ ကျောင်းသားသုံးယောက်သည် သင်္ချာပုစ္ဆာအဖြေအတွက် ငြင်းခုံရင်း
လျှောက်သွားကြသည်။

စောစောအောင်နှင့် စုစု ထွက်လာသည်။ အေးမြင့်သောင်း ကျော်စွာ
နှင့် ချစ်ကိုဝင်းကို လက်ကုတ်၍ ပြသည်။ သူတို့သည် စောစောအောင်ကို
စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ စောစောအောင်က ထီးကို ဖွင့်သည်။ ထီးကြားထဲမှ
စက္ကူအပိုင်းအစကလေးများ ထွက်ကျလာသည်။ စောစောအောင် ရှက်သွား
သည်။ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်လှမ်း၍ ထွက်သွားသည်။ ချစ်ကိုဝင်းသည် သူ့
လုပ်ကြံမှု အောင်မြင်သွားသောကြောင့် ဝမ်းသာနေသည်။

တင်မြဝင့်သည် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည်။ အနီရောင်
ဖင်မလီယာ ကားကလေးဆီသို့ ညင်သာစွာ သွားသည်။ ဒရိုင်ဘာသည်
ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ တင်မြဝင့်သည် ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
ဒေါသဖြစ်မနေပါဘဲလျက် ကားတံခါးကို အသံမြည်ဟိန်းသွားအောင် တအား
ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ ကားကလေးသည် ငြိမ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။

ကား၏ နောက်တွင် ဘယ်သူ ကြိုးဖြင့် လာချည်ထားမှန်း မသိရသော
နို့ဆီခွက်အစုတ် တစ်လုံးက ကလုံကလင် ကလုံကလင်မြည်လျက် မြေတွင်
တရွတ်တိုက် ပါသွားသည်။ ကျော်စွာတို့အုပ်စုလည်း ရယ်မော ဟားတိုက်
ရင်း ကျောင်းဝင်းထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ ဇော်ခင်မော်က ကားဒရိုင်ဘာ
အလစ်တွင် နို့ဆီခွက် သွားချည်ရပုံကို အားပါးတရ ပြောလာသည်။

ကျော်စွာသည် အိမ်အဝင်ဝကတည်းက ဟင်းကို သဘောကျနေမိ ပြီ ဖြစ်သည်။ ငါးပိဖုတ်နဲ့သည် ပုစွန်ဆီနဲ့သင်းနေသည်။ သူ့အမေသည် ကန်စွန်းရွက် လယ်တောဟင်းနှင့် ငါးပိထောင်းကို ချက်ပြုတ်နေပြီဟု သူ သိလိုက်သည်။ သူ ဆာနေပြီ။ အိမ်ရှေ့က ရေစည်ပိုင်းကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ရေက ဖင်ကပ်လောက်သာ ကျန်တော့သည်။ လွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ် တင်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

“မေမေ၊ ဘာကူညီရဦးမလဲ”

“မရှိတော့ပါဘူး သားရယ်၊ ကျက်လုပ်ပါပြီ”

“ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်တော် ရေသွားခပ်လိုက်ဦးမယ်၊ စည်ပိုင်းထဲမှာ ရေမရှိတော့ဘူး”

“ညကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ခပ်ပါလားကွယ်၊ ဟင်းက ခုကျက် တော့မှာပဲ၊ သား သိပ်ဆာနေပြီ မဟုတ်လား”

“သိပ်မဆာသေးပါဘူး မေမေ”

“သားကလည်းကွယ်... ကျောင်းမှာလည်း ပင်ပန်းလာတာ”

“ကျောင်းမှာ မပင်ပန်းပါဘူး မေမေရဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေရတာပဲ၊ တစ်နေ့လုံး ထိုင်နေရတော့ ညောင်းနေပြီ၊ ရေခပ်လိုက်တော့ အညောင်းပြေသွားတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ထမင်းလည်း ပိုစားလို့မြိန်တာပေါ့”

ကျော်စွာသည် မေမေပါးကို တစ်ချက်နမ်းသည်။ မေမေပါးသည် မမွှေးပါ။ ချွေးစော်နံ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျော်စွာ အဆာပြေသွားပါသည်။

ရေဘုံပိုင်တွင် လူစည်ကားနေလိမ့်မည်။ ရေဘုံပိုင်ဆိုသည်မှာ လူစည်ကားအပ်သောအရာ ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်သလားတော့ ကျော်စွာ မသိပါ။ ရေဘုံပိုင်ရောက်လျှင် သတင်းစုံ၊ အတင်းစုံကြားရမည်ကိုတော့ သိပါသည်။ သူတို့ရပ်ကွက်ထဲက လူများသည် သူများကောင်းကြောင်း၊ မကောင်းကြောင်းကို ချဲ့ထွင်၍ ပြောရန် အလွန်ဝါသနာကြီးကြသူများ ဖြစ် ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် သူတစ်ပါးကိုတော့ တကယ်တမ်း မကောင်းကြံ စည်တတ်သူများ မဟုတ်ပါ။ သူတစ်ပါး၏ ကောင်းရာကောင်းကြောင်းကို တော့ ဆောင်ရွက်လိုကြပါသလားလည်း မသိရပါ။ အကြောင်းမှာ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ကပင် မိမိတို့ ကြီးပွားရာကြီးပွားကြောင်းကို မလုပ်နိုင်ကြသူများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျော်စွာ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရော့ဘိုပိုင်တွင် ရေပုံးတွေ တန်းစီနေပါသည်။ မိုးဦးနောက်ကျသောကြောင့် ရေအခက်အခဲ ရှိပါသည်။ ရေအခက်အခဲ ရှိနေခြင်းကြောင့်ပင် ဤရော့ဘိုပိုင်တွင် လူစုမိကြ သည်။ ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စများကို ဤနေရာတွင် ပြောဖြစ်ကြသည်။ အထူး စည်းဝေးနေစရာ မလိုပါ။

များစွာသောအခါတို့တွင်မူ ရောက်တတ်ရာရာ စကားများ။

“မဖြစ်နိုင်တာတော်၊ ကလေးနဲ့လူကြီး လက်သီးထိုးတာ ကလေးက နိုင်ရတယ်လို့”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကလေးဆိုတာ တကယ့်ကလေးကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကလေးဆိုပြီး ကလေး မဟုတ်ဘူးလား၊ ဟိုဖရေဇာ ဆိုတဲ့ကောင် ကကော”

“ဟာ၊ ဒေါ်အေးကြည်ကလည်း ကလေးဆိုတာ လူနာမည်ဗျ။ ကပ်ဆီးယပ်ကလေးတဲ့။ မိုဟာမက်အလီလို့လည်း ခေါ်တယ်။ အဲဒါ ဂျီဖရေဇီယာနဲ့ ထိုးတာ သူက နိုင်သွားတယ်လို့ ပြောတာ။ နှစ်ယောက်စလုံး လူကြီးတွေချည်းပဲ”

လက်ဝှေ့ပွဲအကြောင်း နားစွန်နားဖျား ကြားရာမှ နားမလည်သော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် ရှင်းပြသော ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်၏ စကားများ။

“အင်္ဂါဂြိုဟ်မှာ သက်ရှိတွေ ရှိချင်ရှိနိုင်တယ်တဲ့”

“ဒါနဲ့ အင်္ဂါဂြိုဟ်မှာ ရေမရှိဘူးဆို၊ ရေမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် အသက်ရှင်နိုင်မှာလဲ”

“ဟ... ဒါတော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ရေမသောက်ဘဲ အသက်ရှင် နိုင်တဲ့ သတ္တဝါတွေ ရှိချင်ရှိနိုင်တာပဲ”

“အေးဗျာ၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်မှာ လူတွေသာ ရှိရင်တော့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုး ဖြစ်မလဲ မသိဘူး”

“မျက်စိသုံးလုံးနဲ့၊ ခြေထောက်တွေ အများကြီးနဲ့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေ မှာပါ”

“သိပ်ရယ်စရာ ကောင်းမှာပဲနော်”

“ဟေ့... နေကြဦးကွ၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်ကို အာကာသယာဉ်လွတ် တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ဘကြီးရ”

“သတင်းစာထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ အင်္ဂါဂြိုဟ် မျက်နှာပုံက မင်္ဂလာဒုံ နားက တောင်ကုန်းတွေလိုပါပဲကွာ။ သူတို့ဆီက တောင်ကုန်းတစ်ခုခုကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ညာတာလား မသိဘူး”

“ဟာ... ဒီလောက် သိပ္ပံထွန်းကားနေတဲ့ခေတ်မှာ မဖြစ်နိုင်တာ မရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ အမေရိကန်ဆိုတာ ထိပ်တန်းနိုင်ငံကြီးတစ်ခုပဲ။ တကယ် မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ မကြေညာပါဘူး”

“အင်္ဂါဂြိုဟ်ကို တော်တော်ကြာကြာ သွားရမှာပဲနော်”

“ဂျက်လေယာဉ်ထက် အဆပေါင်းများစွာမြန်တဲ့ နှုန်းနဲ့သွားတာ တောင် တစ်နှစ်နီးပါး သွားရတယ်”

“ဒါနဲ့... ဟိုကနေ ဒီကမ္ဘာကို ဓာတ်ပုံတွေ ဘယ်လိုလုပ် ပို့သလဲ ဗျ”

“ရေဒီယိုနည်းနဲ့ ပို့တာပေါ့ဗျ။ အသံလွှင့်ရုံက လွှင့်တဲ့အသံကို ရေဒီယို က တစ်ဆင့် လေထဲကနေ ဖမ်းယူသလိုပေါ့”

“အေးဗျာ၊ သိပ်အံ့ဩဖို့ တောင်းတာပဲ၊ ခေတ်ကြီးကတော့ အရမ်း ကို တိုးတက်နေတော့တာပဲ”

“ဟောတော့... ကျုပ်ရေပုံး ပေါက်သွားပြီ၊ တစ်နေ့တမှ သံဖြူ ဆိုင်မှာ သွားဖာလာတာ၊ တော်တော် သောက်သုံးမကျတဲ့ ကောင်တွေ...”

ကျော်စွာ စဉ်းစားနေသည်မှာ သူတို့လို မဟုတ်ချေ။ အင်္ဂါဂြိုဟ်မှာ လူရှိချင်မှ ရှိနိုင်သည်။ သို့သော် ရေမရှိ။ ထိုသူများသည် ရေကို အသုံး မပြုဘဲ အသက်ရှင်နေနိုင်သည်။ ထိုအခါ ထိုသူများ၌ ရေအခက်အခဲမရှိ။ ရေဘုံပိုင်တွင် တန်းစီစရာ မလို။ ကံထူးလေစွ။

ရေဘုံပိုင်မှ ရေသည် တွန့်တိုစွာ ကျနေသည်။ မိမိအလှည့်ကျ၍ ရေတစ်ပုံးရပြီဆိုလျှင် အိမ်ကို မြန်မြန်ပြန်ထည့်၊ ပြီးတော့ မြန်မြန်ပြန်လာ၊ နောက်ဆုံးက ပြန်စီ။ အလှည့်ကျလျှင် ရေတစ်ပုံးယူ၊ ပြီးတော့ နောက်ဆုံး

က ပြန်စီ။ ကျောင်းမှာ သင်ခဲ့ရသည့် ရေသံသရာလည်ခြင်း ဆိုသည်မှာ ဒါမျိုးလား မသိပါ။

ကျော်စွာ ပျင်းလာပြန်သည်။ သူ့စိတ်သည် ဖေဖေထံ ရောက်ရှိ သွားလေသည်။ ဖေဖေရှိစဉ်ကဆိုလျှင် ကျော်စွာတို့ မိသားစုသည် အခြေ အနေ တော်တော်ကောင်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ဖေဖေသည် နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဝင်ငွေလည်း ကောင်းသည်။ အသောက် အစားကင်းသော ဖေဖေသည် ကျော်စွာတို့သားအမိကို တင့်တယ်စွာ ထား နိုင်သည်။ တစ်ဦးတည်းသောသား ကျော်စွာကို ဖေဖေရော မေမေကပါ သိပ်ချစ်ကြပါသည်။ အလိုလည်း လိုက်ပါသည်။ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ကား မဟုတ်။ စာရေးဆရာ၏ သားဖြစ်သော ကျော်စွာသည် သူများထက်ပို၍ အမြင်ကျယ် သည်။ လူမှုရေး နားလည်သည်။ ငယ်စဉ်ကပင် စကားကြီးစကားကျယ် များ ပြောတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့မေးခွန်းများကို ဖေဖေစာရေးဆရာ ကပင် လက်မြောက်ရလေသည်။

“ဖေဖေ၊ နတ်တွေက ထမင်းကို မစားဘူးဆို၊ အငွေ့ပဲ ရှူတယ် ဆို...”

- “အေး... ဟုတ်တယ်ကွ”
- “ဒါဆိုရင် နတ်တွေက ချေးမပါဘူးပေါ့”
- “ဒါပေါ့ကွ”
- “သေးလည်း မပေါက်ဘူးပေါ့”
- “အင်းပေါ့”
- “ဒါပေမဲ့... အီးတော့ ပေါက်မှာပေါ့”
- “ဟာကွာ... သားကလည်း ကတ်သီးကတ်သတ်”

ကျော်စွာ ရှစ်တန်းအောင်သောနှစ်တွင် ဖေဖေဆုံးသည်။ ဖေဖေ ဆုံးသွားသောအခါ ကျော်စွာတို့ သားအမိသည် အခြေယိုင်ခဲ့ရသည်။ ဖေဖေသည် လူ့လောကကို စွန့်ခွာသောအခါ ဘာပစ္စည်းကိုမျှ ယူမသွားခဲ့ ပါ။ သို့ရာတွင် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမှု ရက်ရောသော ဖေဖေသည် ကျော်စွာ တို့အတွက် များများစားစား မထားနိုင်ခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် ဖေဖေဆုံးပြီး ခြောက်လခန့်အကြာမှာပင် မေမေသည် ကုန်သည် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကုန်သည်ဟု ဆိုရာတွင် ငွေကြေးထောင်သောင်း

ကိုင်းပြီး ကုန်ကူးသော ကုန်သည်ကြီးမျိုး မဟုတ်ပါ။ ပြန်တန်ဆာ၊ မြို့လှ၊ ပျဉ်းမနား စသော မြို့များတွင် ရှားပါးသော ကုန်ပစ္စည်းများကို ရထားဖြင့် တင်သွား၊ အပြန်တွင် ရန်ကုန်၌ ရှားပါးသော ကုန်ပစ္စည်းကလေးများကို ပြန်တင်လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မှောင်ခိုကုန်များကား မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း တန်ဖိုးနည်းသော ကုန်များကို ရောင်းသော အသေးစား ကုန်သည်ကလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျော်စွာသည် မေမေ့ကို သနားသည်။ မေမေ့ အသက်သည် လေးဆယ့်ငါးနှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း သွေးတိုးရောဂါ ရှိသည်။ မေမေ့ကို အလုပ်မလုပ်စေချင်ပါ။ သူက လုပ်ကျွေးချင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျော်စွာ အသက်သည် တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ကျော်ရုံကလေးသာ ရှိသေးသည်။ တစ်ခါ ကတော့ သူ အလုပ်လုပ်ချင်ကြောင်း မေမေ့ကို ပြောမိသည်။ မေမေသည် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ပြန်ပြောပါသည်။

“သားလေးရယ်... သားငယ်ငယ်လေး ရှိပါသေးတယ်၊ မေမေ သား ဘွဲ့ရတဲ့အထိ လုပ်ကျွေးနိုင်ပါသေးတယ်ကွယ်”

“မေမေ ပင်ပန်းလှပါတယ် မေမေရယ်”

“အလုပ် လုပ်တာပဲ သားရယ်၊ ပင်ပန်းမှာပေါ့၊ နည်းနည်းပင်ပန်း တာနဲ့ များများပင်ပန်းတာပဲ ကွာမယ်၊ အလုပ်မှန်ရင် ပင်ပန်းတာချည်းပဲ၊ အေး...ပညာတတ်တဲ့ လူကတော့ နည်းနည်းပဲ ပင်ပန်းမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် သားကို ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ပညာသင်ပြီးမှ အလုပ်လုပ်ပါလို့ ပြောတာပေါ့”

“အလုပ်လုပ်ပြီး ညကျောင်းတက်ရင်လည်း ရသားပဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး သားရယ်၊ နေ့လယ် အလုပ်လုပ်ရတဲ့အခါ သား ပင်ပန်းမယ်၊ ညကျတော့ ကျောင်းစာမှာ အပြည့်အဝ အာရုံမစိုက်နိုင်တော့ ဘူး၊ ပြီးတော့... စာကျက်ချိန်လည်း ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့...”

“တော်တော့ သားရယ်၊ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့”

မေမေ မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ ကျော်စွာ ဆက်မပြောရဲတော့ပါ။ မေမေ မငိုစေချင်ပါ။ သို့ရာတွင် ပြင်ပဗဟုသုတအတွက် စာအုပ်များ ဝယ်ဖတ်ရန် ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် မနက်ပိုင်း သတင်းစာပို့သည့် အလုပ်ကိုတော့ လုပ်ပါရစေဟု တောင်းပန်သည်။ ဒါကိုတော့ မေမေ ခွင့်ပြု

ပါသည်။ ကျော်စွာသည် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးလျှင်တော့ အလုပ်လုပ်ရင်း လုပ်သားကောလိပ်တက်မည်ဟု စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသေးသည်။

“ကျော်စွာ... နင့်အလှည့်ရောက်ပြီ”

ကျော်စွာသည် ရေပုံးကို ဘုံပိုင်ခေါင်းအောက်မှာချသည်။ ဘုံပိုင် ရေသည် အင်အားချည့်နဲ့စွာ ကျနေသည်။ အချိန်တန်တော့လည်း ရေပုံးကို ပြည့်သွားစေပါသည်။

[J]

ယနေ့ အတန်းပိုင်ဆရာမ ကျောင်းမလာချေ။ ကျောင်းခေါ်ချိန်စာရင်း (ရယ်ဂျစ်စတာ)ခေါ်ရန် ကျော်စွာကို တာဝန်ပေးထားခဲ့သည်။ ကျော်စွာသည် နာမည်တစ်ဦးချင်း ခေါ်သည်။ ခုံအမှတ်တစ်ဆယ်အထိ ပြဿနာမပေါ်။ ခုံအမှတ် တစ်ဆယ့်တစ်မှစ၍ ပြဿနာပေါ်လာသည်။ ဖြစ်ပုံမှာ ရယ်စရာ လည်း ကောင်းပါသည်။

ခုံအမှတ် တစ်ဆယ့်တစ်မှ တစ်ဆယ့်ခုနစ်အတွင်းရှိ ကျောင်းသား ခုနစ်ယောက်သည် အလောင်းအစားတစ်ခု ပြုလုပ်သည်။ မိမိနာမည် ခေါ် လျှင် မိမိရှေ့မှ ထူးသွားသောသူနှင့် မတူအောင် ထူးရမည်။ တူသွားလျှင် အားလုံးကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ရမည်။

- “လှဝင်းဦး”
- “ရှိပါတယ်”
- “အေးမြင့်သောင်း”
- “ရှိ”
- “ချစ်ဝင်း”
- “ရှိသည်”

ကျော်စွာသည် နာမည်ခေါ်ရာမှ ရပ်လိုက်သည်။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများသည် ပြုံးစိစိဖြစ်နေကြသည်။ ဆက်ခေါ်သည်။

“လှမြင့်”

“လာပါ၏”

“ထွန်းထွန်း”

“ရှိပ...ရှိပ”

“ဇော်ခင်မော်”

“ရှိသမျှ”

ကျော်စွာ ရပ်လိုက်ရပြန်သည်။ မိန်းကလေးများ ခေါင်းငုံ့လျက် က တခွီးခွီး ရယ်နေကြသည်။

“အဲဒီလိုတော့ မနောက်ကြပါနဲ့ကွာ၊ ငါက ဆရာမ တာဝန်ပေး သွားလို့ ခေါ်ရတာပါ”

ကျော်စွာ တောင်းပန်ရတော့သည်။ ခုတစ်ခါခေါ်လျှင် ချစ်ကိုဝင်း အလှည့် ရောက်ပြီ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျော်စွာကိုလည်း အားနာသည်။ ရိုးရိုးပင် ထူးလိုက်လို့ ရှေ့ကကောင်တွေနှင့် တူသွားလျှင် လက်ဖက်ရည် တိုက်ရတော့မည်။ သူများထက် ထူးခြားအောင်လည်း ထူးလိုက်ချင်သည်။ ချစ်ကိုဝင်း ခေါင်းကုတ်နေသည်။

“ချစ်ကိုဝင်း”

“ပျိုတို့မောင် လာပြီဗျ”

အတန်းသားအားလုံး ‘ဝါးခနဲ’ ရယ်ကြတော့သည်။ ကျော်စွာ ကိုယ်တိုင်ပင် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့ အားလုံးနှင့်ရော၍ ရယ်လိုက်ရတော့ သည်။ ကျောင်းခေါ်ချိန် ခေါ်ပြီးချိန်ကျတော့ သူတို့အားလုံးသည် ကျော်စွာ ကို တောင်းပန်ကြသည်။ ဒုတိယအချိန်သည် ဓာတုဗေဒအချိန် ဖြစ်သည်။ ဓာတုဗေဒဆရာ ဦးထွန်းတင်သည် သောက်လက်စ ဆေးပေါ့လိပ်တိုက်ကလေးကို အခန်းဝက သံဆန်ခါကြားမှာ ညှပ်ထားခဲ့ပြီး ဝင်လာသည်။

“မင်္ဂလာပါဆရာ”

“မင်္ဂလာပါ၊ ထိုင်ကြပါ”

ဆရာဦးထွန်းတင်သည် အသင်အပြ အလွန်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် သင်ကြားရာတွင် စာအုပ်ကို မကိုင်ဘဲ အလွတ်သင်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ပန်းကျောင်း

စမ်းတဝါးဝါး မရှိ။ တိကျသည်။ အပိုလည်း မပြော။ အတိုဆုံး၊ အရှင်းဆုံး၊ အလွယ်ကူဆုံးနှင့် မှတ်မိအောင် သင်သည်။ သူသည် ဓာတုဗေဒလောကတွင် နာမည်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ ဆင်းရဲသည်။

တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက သူနှင့် လည်ပင်းဖက် ပေါင်းလာသူတွေ၊ သူ့လောက် မတော်သူတွေသည် ယခုအခါ နာမည်ကြီး ကျူရှင်ဆရာများ ဖြစ်နေပြီ။ တိုက်နှင့်ကားနှင့် ဖြစ်နေပြီ။ ဆရာဦးထွန်းတင်ကား ကျောင်း အနီးရှိ အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုမှာ နေရသည်။ ကလေး တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တိုးလာသည်နှင့်အမျှ သူ့စားဝတ်နေရေးသည် ကျပ်တည်းလာ သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ သင်ကြားမှုသည် လျော့ကျမသွား။ တက်ကြွမြဲ၊ အပင်ပန်းခံမြဲ၊ စေတနာထားမြဲပါ။

“ကဲ... ဟိုတစ်နေ့က ကြေးနီဆာလ်ဖိတ်ပြုလုပ်နည်း ပြီးသွားပြီ၊ အဲ... ဆာလ်ဖိတ်ဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ မင်းတို့ ဆာလ်ဖိတ်ရယ်၊ ဆာလ်ဖိုတ်ရယ် မမှားကြနဲ့နော်”

နောက်ဆုံးတန်းက ဖေမြင့်နှင့် မြင့်အောင်သန်းသည် ပိုက်ဆံကြေး စာအုပ်လှန်နေကြသည်။ ဆရာက တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်မှ ငြိမ်သွား သည်။

“ဒီနေ့တော့ ညီမျှကိန်းအကြောင်း သင်မယ်။ ဒြပ်စင်တစ်ခုရဲ့ ညီမျှ ကိန်းဆိုတာ ၁.၀၀၈ အလေးချိန်အချိုးရှိတဲ့ ဟိုက်ဒြိုဂျင်၊ ဒါမှမဟုတ် ၈ အလေးချိန် အချိုးရှိတဲ့ အောက်စီဂျင်၊ ဒါမှမဟုတ် ၃၅.၅ အလေးချိန် အချိုး ရှိတဲ့ ကလိုရင်းနဲ့ ဓာတ်ပြုနိုင်တဲ့ ဒြပ်စင်ရဲ့ အလေးချိန်အချိုးကို ခေါ်တာပဲ။ ဥပမာကွာ၊ ၁.၀၀၈ ဂရမ်ရှိတဲ့ ဟိုက်ဒြိုဂျင်ဟာ ၃ ဂရမ်ရှိတဲ့ ကာဗွန်နဲ့ ဓာတ် ပြုတဲ့အတွက် ကာဗွန်ရဲ့ ညီမျှကိန်းဟာ ၃ ဖြစ်တယ်”

ဆရာဦးထွန်းတင်သည် အတန်းသားများ နားလည်၊ မလည် အကဲ ခတ်သည်။ ထို့နောက်မှ ဆက်သင်သည်။

“ကဲ... သွပ်ရဲ့ ညီမျှကိန်းကို ရှာကြည့်ရအောင် ဖန်ဘူးတစ်ခုကို ယူ။ အေးကွာ။ ပုံမှာ ဖော်ပြထားတဲ့အတိုင်း တပ်ဆင်ပြီးပြီဆိုပါစို့။ အလေး ချိန် သိပြီးသား သွပ်ကို ဖန်ဘူးထဲမှာထည့်။ ပြီးတော့...”

စန်းမောင်သည် ဆရာကို စိုက်ကြည့်ရင်း နားထောင်နေရာမှ ဆရာ စကားများကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ဖြစ်လာသည်။

mgvoe.com

နောက်တော့ မကြားတော့ချေ။ သူ့အတွေးသည် တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိ သွားပါသည်။

သူ့အိမ်၊ သို့မဟုတ် သူ့ဆိုင်။ သူ့အိမ်မှာ ကုန်စုံဆိုင်ကလေး တစ်ခု ဖွင့်ထားသည်။ သူသည် တရုတ်ကပြား ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေသည် မကျန်းမာ တော့။ မျက်စိလည်း မှုန်နေပြီ ဖြစ်သည်။

သူ့အဖေသည် သူ ကျောင်းတက်နေသည်ကို သိပ်သဘော မကျ လှချေ။ စန်းမောင်ကတော့ ပညာကို ရနိုင်သလောက် သင်ချင်သေးသည်။

စန်းမောင်သည် အဖေကို စိတ်မချချေ။ အဖေသည် မျက်စိမှုန် သောကြောင့် ပစ္စည်းမှားပေးမိမှာ၊ ပိုက်ဆံမှားအမ်းမိမှာ စိုးရိမ်သည်။ တစ်ခါကလည်း အဖေသည် ငါးကျပ်တန်ကို တစ်ဆယ်တန်မှတ်၍ မှား အမ်းမိသောကြောင့် ငွေရှစ်ကျပ်လောက် ပါသွားပြီးပြီ။

“စန်းမောင်၊ သွပ်ရဲ့ ညီမျှကိန်း ဘယ်လောက်လဲ”

ဆရာအမေးကြောင့် စန်းမောင် လန့်သွားသည်။ ဖြေမိဖြေရာကို ရမ်းပြောလိုက်သည်။

“ရှစ်ကျပ်ပါ ဆရာ”

“ဝါး... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

အတန်းသားများ၏ ရယ်သံသည် ဆူညံသွားသည်။ ဆရာသည်ပင် သွားပေါ်အောင် ပြုံးမိသည်။ စန်းမောင် အလွန်ရှက်သွားသည်။ မျက်စိ ပေကလတ် ပေကလတ် လုပ်သည်။ ခေါင်းကုတ်သည်။ သူသည် အခက်အခဲ တစ်ခုခုတွေ့လျှင် ခေါင်းကုတ်မြဲဖြစ်သည်ကို သိသော အတန်းသားများက ရယ်ကြပြန်သည်။

“စန်းမောင်၊ မင်း ဆရာသင်တာကို သေသေချာချာ နားမထောင် ဘဲ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ကျွန်... ကျွန်တော်... ဟိုသင်း”

စန်းမောင်သည် ခေါင်းကုတ်ပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ သူ့စဉ်းစားနေ သည့် အကြောင်းကို မရဲတရဲ ပြောပြသည်။ ရယ်ကြပြန်သည်။ ဆရာ ဦးထွန်းတင်က...

“ဒါ... ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ စန်းမောင်ဟာ မင်းတို့လို ကျောင်းစာ တစ်ခုတည်းကို အေးအေးဆေးဆေး သင်ရတာ မဟုတ်ဘူး။”

သူ့အိမ်ရဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက်လည်း အလုပ်လုပ်ရသေးတယ်။ ဒါ လှောင်စရာ မဟုတ်ဘူး။ ချီးကျူးစရာ။ အေး... ဒါပေမဲ့ စန်းမောင်ကလည်း စာသင်ချိန်မှာ အလုပ်အကြောင်း စဉ်းစားနေတာ မသင့်တော်ဘူး။ ကျောင်းချိန် မှာ ကျောင်းစာကိုပဲ စိတ်ဝင်စားသင့်တယ်။ အလုပ်အကြောင်းကို အလုပ်ချိန် ကျမှ စဉ်းစား ဟုတ်လား။ ကဲ၊ ကဲ... ထိုင်တော့”

စန်းမောင်သည် ခေါင်းကုတ်ရင်း ထိုင်ချလိုက်သည်။ စန်းမောင် လိုပင် ကျောင်းတက်ရင်း ဈေးရောင်းရသူတစ်ယောက် ရှိပါသေးသည်။ မေရီ ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်နာမည် ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာဆန်သော ကရင် မလေး ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် မုန့်စားဆင်းချိန်ဆိုလျှင် မုန့်ဈေးတန်းက ခေါက်ဆွဲသုပ်ဆိုင်မှာ အမေနှင့် ကူရောင်းရသည်။ အခြားသူများက မုန့် စားဆင်းချိန်ကို မုန့်စားရန် မျှော်သကဲ့သို့ မေရီကလည်း မုန့်ရောင်းရန် မျှော်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုလောလောဆယ်မူ သူ့အာရုံသည် ဆရာ့ဆီမှာသာ ရှိပါသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်ပါစေ။ ကျော်စွာတို့ ဒသမတန်း(c)သည် ပျော်စရာ ကောင်းပါသည်။ သိန်းနိုင်တို့ အုပ်စုမှလွဲလျှင် ညီညီညွတ်ညွတ် ရှိကြပါ သည်။ သူတို့ကတော့ ဆိုးကြပါပေသည်။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေနှင့်လည်း မတည့်။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေနှင့်လည်း အစေးမကပ်၊ ကျောင်းစောင့် ဦးမိုးကောင်းတို့၊ ဦးဝင်းနိုင်တို့နှင့်ပင် မတည့်ချင်ကြ။ သူတို့ကလွဲလျှင် ကျော်စွာတို့ အတန်းသည် ဘာမျှ ပြဿနာမရှိပါ။

ကျော်စွာတို့ အတန်းမှာ ရယ်စရာကောင်းသော အတွဲကလေးများ လည်း ရှိသည်။ ဥပမာ-သောင်းမြင့်နှင့် မြင့်သန်း။ သောင်းမြင့်သည် ပုပု ၀၀ ဖြစ်သည်။ မြင့်သန်းသည် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်။ နောက်တစ်တွဲ ရှိသေး သည်။ ချိန်ကွန်းနှင့် ပတေး။ ချိန်ကွန်းက တရုတ်အစစ်၊ ပတေးက ကုလား အစစ် ဖြစ်သည်။ အတွဲတွေ အားလုံးထဲမှာ ကျော်စွာတို့အတွဲသည် အညီ ညွတ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ကျော်စွာ၊ အေးမြင့်သောင်း၊ ဇော်ခင်မော်၊ လှဝင်းဦး နှင့် ချစ်ကိုဝင်း တို့ဖြစ်သည်။

ကျော်စွာက တည်ငြိမ်သည်။ စကားကို အချက်အလက်ကျကျ ပြောတတ်သည်။ အေးမြင့်သောင်းက အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘယ်သူနှင့်မျှ စကားမပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်း တွေးနေ

ငေးနေတတ်သည်။ ဇော်ခင်မော်သည် ထူးခြားဆန်းပြားသော အကြံအစည်များကို ကြံတတ်သည်။ သူတစ်ပါးကို လုပ်ကြံနောက်ပြောင်ရမည်ဆိုလျှင် အပင်ပန်းခံ၍ တီထွင်နောက်ပြောင်တတ်သည်။ လှဝင်းဦးသည် သဘောကောင်းသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ လုပ်ချင်တာရှိလျှင် ဘယ်တော့မှ မငြင်းဘဲ အစဉ်လိုက်လုပ်တတ်သည်။ သူသည် ဂျူဒိုသမားလည်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူငယ်ချင်းတွေက နောက်ပြောင်ထိုးကြိတ်ပြီဆိုလျှင် အမြဲငြိမ်ခံနေတတ်သည်။ ချစ်ကိုဝင်းသည် ခေါင်းကြီးသည်။ သူသည် အတန်းထဲမှာ အပေါဆုံးဘွဲ့ကို ရထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ စကားများသည်။ ဆရာလုပ်တတ်သည်။ ပျော်ပျော်နေတတ်သည်။ သူတို့အားလုံး စာတော်ကြသည်။ လိမ္မာကြသည်။ ထိုကြောင့် ဆရာ၊ ဆရာမများကလည်း ချစ်ကြသည်။ လူငယ်တို့ သဘာဝ နောက်ပြောင်တတ်သည်ကိုတော့ အားလုံးက ခွင့်လွှတ်ထားကြပါသည်။ သူတို့သည် အတန်း၏ ညာဘက်နောက်ဆုံးတန်းမှာ စုထိုင်ကြသည်။

စောစောအောင် စာကျက်နေသည်။

သူတို့အိမ်သည် နှစ်ထပ်အိမ် ဖြစ်သည်။ ဆင်ဝင်လည်း ရှိသည်။ ဆင်ဝင်၏ ဘယ်ဘက်အခြမ်းသည် စောစောအောင်၏ စာကြည့်ခန်းဖြစ်သည်။ ယနေ့တွင်မူ စောစောအောင် ဆင်ဝင်ရှိ ဝရန်တာသို့ ထွက်၍ စာကြည့်သည်။ မျက်စိညောင်းလာသောအခါ အိမ်ရှေ့ ပန်းခြံထဲသို့ ကြည့်ပြန်သည်။ သူတို့အိမ်သည် လမ်းမနှင့် ဆယ်ပေလောက် ကွာသည်။ လမ်းမနှင့် အိမ်အကြားတွင် ပန်းခြံရှိသည်။

စံပယ်ပန်းကလေးတွေ ပွင့်နေကြပြီ။ အုန်းပင်ကြီးမှာလည်း အုန်းသီးတွေ သီးနေပြီ။ ကောင်းကင်မှာ မိုးသားကင်းစင်သဖြင့် ကြယ်ကလေးတွေကို မြင်ရသည်။

စောစောအောင်သည် သူတို့မိသားစုတွင် အငယ်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကိုကြီးသည် ဘွဲ့ရပြီး၍ အလုပ်ပင် လုပ်နေပြီ။ မမသည်လည်း ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ တတိယအိမ်ဘီအတန်း ရောက်နေပြီ။ စောစောအောင်သည် ကိုကိုကြီးနှင့် မမတို့ကို အားကျသည်။ စာကြိုးစားသည်။

“ချောမွတ်နေသော ပြင်ညီမျက်နှာပြင်မှ အလင်းပြန်သောအခါ

ပန်းကျောင်း

၌ ရိုက်လင်းတန်း၊ ပြန်လင်းတန်းနှင့် မတ်မျဉ်းတို့သည် ပြင်ညီတစ်ခုတည်း
၌ တည်ရှိ၏။ ရိုက်ထောင့်မှာ အမြဲတစေ ပြန်ထောင့်နှင့် ညီ၏။”

သူ့မှာ အကျင့်တစ်ခု ရှိ၏။ ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ဖျက်၍ မရသော
အကျင့် ဖြစ်သည်။ စာကျက်လျှင် အသံထွက်အောင် အော်ကျက်ရမှ
ကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆေးတက္ကသိုလ်က မမ အနှောင့်
အယှက် မဖြစ်စေရန် ဤဝရန်တာသို့ ထွက်အော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“စာကျက်နေတဲ့ မေ၊ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်တော့ မောင်ဆိုပြမ
လေ...ကမ္ဘာမကြေ မြန်မာပြည် ဒို့ဘိုးဘွား အမွေစစ်မို့ ချစ်မြတ်နိုးပေ”

ခြံစည်းရိုးနားမှာရပ်၍ ဆိုနေသော သီချင်းသံကို ကြားရသည်။
သိန်းနိုင်တို့အုပ်စုဖြစ်ကြောင်း သူသိပါသည်။ သူ မကြားချင်ယောင်ဆောင်
နေလိုက်သည်။ စာကိုသာ ဆက်ဆိုသည်။ သို့သော် မရ။ သိန်းနိုင်သည်
နောက်ပြောင်နေမြဲ။

“စာကျက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး...ရည်းစားစာတွေ ဖတ်နေတဲ့မေ၊
ကမ္ဘာမကြေ မြန်မာပြည် ဒို့ဘိုးဘွား အမွေစစ်မို့ ချစ်မြတ်နိုးပေ...”

စောစောအောင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သိန်းနိုင်သည် သူ့ကို
စပ်ဖြဲဖြဲ ကြည့်နေသည်။ စောစောအောင် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ဒါ နောက်စရာလား”

“နောက်ဆရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရင်ဆရာပါပဲ”

“နင် သူများ စာကျက်နေတာကို ဘာဖြစ်လို့ လာနှောင့်ယှက်ရ
တာလဲ”

“အံ့မယ်... ငါ သိပါတယ်ဟာ၊ စာကျက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊
သမိန်ပေါသွပ် ဖတ်နေတာ မဟုတ်လား”

ထိုအချိန်မှာပင် ကျော်စွာတို့အုပ်စု ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

စောစောအောင် အားတက်သွားသည်။

“တို့ဟာတို့ စာကျက်နေတာ လာနှောင့်ယှက်တယ်”

ကျော်စွာသည် သိန်းနိုင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်းကလည်းကွာ၊ သူ့ဘာသာ စာကျက်တာ ကျက်ပါစေ”

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သိန်းနိုင်သည် ကျော်စွာကို ဘုကြည့်ကြည့်သည်။ ကျော်စွာ ပြုံး
လိုက်သည်။

“ဘာမှတော့ မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းစာကျက်နေတုန်း
အဲဒီလို လာနှောင့်ယှက်ရင်လည်း မင်းစိတ်ဆိုးမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုယ်ချင်း
စာကြည့်ပေါ့”

“ကိုယ်ချင်းစာစရာ မလိုဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါမှ စာ
မကျက်ဘဲ”

“အေးပေါ့ကွာ... မင်းစာမကျက်ပေမယ့် သူများ စာကျက်တာကို
တော့ နှောင့်ယှက်ဖို့ မကောင်းပါဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ နောက်ပုံကလည်း
နိုင်ငံတော်သီချင်းနဲ့၊ နိုင်ငံတော်သီချင်းဆိုတာ သူ့နေရာနဲ့သူ ဆိုမှ တန်ဖိုး
ရှိတယ်၊ မြတ်နိုးရာလည်း ရောက်တယ်၊ ခုလို သူများကို နှောင့်ယှက်ဖို့
နိုင်ငံတော်သီချင်းကို မသုံးသင့်ပါဘူး သူငယ်ချင်း”

“မင်း... တော်တော်လူဝါးဝတဲ့ ကောင်ပဲ”

သိန်းနိုင်သည် သူ့လူတွေကို ခေါ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ကျော်စွာ
တို့က ငါးယောက်၊ သူတို့က သုံးယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့် ရှောင်ထွက်
သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ထိုနေရာတွင် လက်သီးထိုးပွဲကလေး
တစ်ခု ဖြစ်မည် မှချ။ ကျော်စွာသည် စောစောအောင်ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ
ထွက်သွားသည်။ ချစ်ကိုဝင်းသည်မူ စောစောအောင်ကို ပြုံးပြရင်း နှုတ်ဆက်
ခဲ့သည်။

“ကြီးစားထား၊ ကြီးစားထား၊ ကြီးစားမှ တိုးပွားမည်၊ မကြီးစား
လျှင် ဖိုးကုလားပဲ ရမည်တဲ့။ ဟဲ...ဟဲ”

စောစောအောင် ပျော်သွားသည်။ နှောင့်ယှက်ခြင်းနှင့် ရိုးသားစွာ
နောက်ပြောင်ခြင်းကို သူ ခွဲခြားတတ်ပါသည်။

“ဟေ့... ဖိုးကုလား”

ချစ်ကိုဝင်းသည် ကျော်စွာကို နောက်ပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ခေါင်းကြီး၊ ဟိုက ကြားသွားဦးမယ်”

“ကြားသွားရင်လည်း ကောင်းတာပေါ့၊ မင်းက ကြိုက်နေတာ
သူ သိသွားတာပေါ့”

“ဟာကွာ... ငါ မကြိုက်ပါဘူး”

လှဝင်းဦးက လှောင်ပြန်သည်။

“အေးပါ၊ မကြိုက်ဘူး လုပ်နေ၊ တော်ကြာ စောစောအောင်က ကိုလှဝင်းဦးနဲ့ ကြည်သွားပြီဆိုမှ ဂီး ဂီးနဲ့ ငိုမနေနဲ့”

“သွားစမ်းပါ ဂျူဒို ငပေါကများ။ မင်း စောစောအောင်တို့ အိမ်က ခွေးကြီးကိုပဲ နိုင်အောင် သတ်စမ်းပါဦး”

သူတို့သည် ကျော်စွာနှင့် စောစောအောင်ကို ရှစ်တန်းလောက်က တည်းက နောက်ပြောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ခုထိတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဘာမျှ မဖြစ်ကြသေး။ ရိုးရိုးသားသားပါ။ ခုမဖြစ်ကြသေးဟု ဆိုသောကြောင့် နောက်ဖြစ်လာမည်ဟူ၍ မဆိုလိုပါ။ မဖြစ်ဘူးဟုလည်း မဆိုနိုင်ပါ။ စိတ်သည် ဆန်းကြယ်ပါသည်။

ကျော်စွာ

မနေ့ညက စောစောအောင်ရှေ့မှာ မင်း ငါ့ကို အရှက်ခွဲခဲ့တာ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ စောစောအောင်ကို ငါကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ်။ မင်းကလည်း စောစောအောင်ကို ကြိုက်နေတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မနေ့ညက မင်း ငါ့ကို အပြတ် သိက္ခာချလိုက်တာပေါ့။ မင်းက စောစောအောင် ရှေ့မှာ အမှတ်တွေ ရသွားအောင် လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်လား။ ဂူတစ်ဂူထဲမှာ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် အောင်းလို့ မရဘူး။ ဒီတော့ မင်း နဲ့ ငါ တစ်ယောက်ချင်း အပြတ်ရှင်းချင်တယ်။ မင်းနိုင်ရင် စောစောအောင်ကို မင်း ဆက်လုပ်၊ ငါနိုင်ရင် မင်း ရှောင်ပေးရမယ်။ မင်းလည်း သိုင်းသင်ဖူးတာပဲ။ ငါကလည်း ကရာတေးသမားပဲ။

လက်ခံရင် အကြောင်းပြန်။ ဒါပဲ။

မင်းဆော်ဒါ
သိန်းနိုင်

မုန့်စားဆင်းချိန်မှာ သိန်းနိုင်တို့အုပ်စုက သန်းကြွယ်သည် ကျော်စွာကို စာတစ်စောင်လာပေးသည်။ ကျော်စွာသည် စာကို သူငယ်ချင်းတွေ ပြလိုက်သည်။ ဂျူဒိုလှဝင်းဦးက-

“ချကွာ... ဒီကောင် သိပ်ထောင်တယ်၊ မင်းလည်း သိုင်းဦးအောင်သောင်း တပည့်ပဲ”

ဇော်ခင်မော်က တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးပူနေဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ချတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းရှုံးသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ချစ်ကိုဝင်းက ဇော်ခင်မော် စကားကို ရိပ်မိလိုက်သည်။

“မင်းရှုံးရင်တော့ စောစောအောင်ကို လက်လွတ်လိုက်ရမှာပဲ”

အေးမြင့်သောင်းသည် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေရာမှ ဝင်ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စကို တို့ ဆုံးဖြတ်စရာ မလိုဘူး၊ ကျော်စွာဘာသာ ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်။ အေး... ကျော်စွာ စဉ်းစားဖို့ကတော့ မင်းရဲ့ သိက္ခာကို ထိခိုက်၊ မထိခိုက် ဆိုတာပဲကွ”

အေးမြင့်သောင်း အကြံပေးသည်ကို ကျော်စွာ လက်ခံသည်။ ခုကိစ္စတွင် သိန်းနိုင်၏ စိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံလိုက်လျှင် သူ့အတွက် ထိခိုက်၊ မထိခိုက်ကို စဉ်းစားရမည်။ ကျော်စွာကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျောင်းသားအချင်းချင်း ရန်မဖြစ်လိုပါ။ ထိုးကြကြိတ်ကြပြီဆိုလျှင် နာကြမည်ပင်။ ဘယ်သူပင် နာသည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းပါ။ ပြီးတော့ စောစောအောင်ကိစ္စ။ သူက စောစောအောင်ကို ကြိုက်နေသည်ဟု သိန်းနိုင်က ဆိုသည်။ သူ စောစောအောင်ကို ရိုးရိုးပင် ခင်ပါသည်။ မကြိုက်ပါ။ ဒါကိုတော့ သူ ကိုယ်သူ သေချာသည်။ အကယ်၍ သိန်းနိုင်၏ စိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံလိုက်လျှင် သူ စောစောအောင်ကို ကြိုက်နေပါသည်ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့်မခြား ရှိလိမ့်မည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ရန်ဖြစ်ရမည်ကိုလည်း သူ မလိုလားပါ။ ထို့ကြောင့် စောစောအောင်ကို ရိုးရိုးသားသားပင် ခင်ပါကြောင်း၊ သိန်းနိုင်နှင့်လည်း ရန်မဖြစ်လိုကြောင်း၊ မနေ့ညက ကိစ္စအတွက် သူ တောင်းပန်ကြောင်း၊ သိန်းနိုင်၏ ချိန်းဆိုမှုကို လက်မခံနိုင်ကြောင်း အကြောင်း ပြန်ကြားလိုက်သည်။ အေးမြင့်သောင်းတို့ကလည်း သဘောတူကြသည်။

သို့ရာတွင် ပြဿနာသည် ထိုမျှဖြင့် မရပ်ပါ။ သိန်းနိုင်ထံမှ နောက်ထပ် စာတစ်စောင် ရောက်လာပြန်သည်။

ကျော်စွာ

မင်းငါ့ကို ကြောက်သွားပြီ မဟုတ်လား။ အေးပေါ့ကွာ။ ငါနဲ့ဖိုက်ရင် မင်းရှုံးမယ်ဆိုတာ သိလို့မဟုတ်လား။ မင်း စောစောအောင်ကို လက်လွတ် မခံနိုင်လို့ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ မင်းက မုဆိုးမသားဆိုတော့ ဒီပွဲမှာ မင်းသေသွားရင် မင်းအမေကို လုပ်ကျွေးမယ့်သူ မရှိတော့မှာစိုးလို့ မဟုတ် လား။ မင်းကို ငါ သိပ်သနားတာပဲကွာ။

သိန်းနိုင်

‘မုဆိုးမသား...’

ကျော်စွာသည် ဒေါသ ‘ထောင်းခဲ’ ဖြစ်သွားသည်။ သိန်းနိုင် သည် သူ့ကိုသာမက အမေ့ကိုပါ စော်ကားလာခဲ့ပြီ။ အကယ်၍သာ အတန်း ထဲမှာ မဟုတ်ခဲ့ပါမူ ကျော်စွာသည် သိန်းနိုင်ကို ယခုပင် သွားထိုးမိလိမ့်မည်။ ကျော်စွာသည် အရိယာသူတော်စင် မဟုတ်ပါ။ လူငယ်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ပါ သည်။

လူငယ်ဆိုသည်မှာ ဖျတ်လတ်သော အစိတ်အပိုင်း။ ဆုံးဖြတ်လွယ် သည်။ စိတ်နောက်ကို ကိုယ်က ချက်ချင်းလိုက်နိုင်သည်။ မှားသည်၊ မှန် သည် ဆိုသည်မှာ နောက်ပိုင်း။

သို့ရာတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အလျင်အမြန်ချုတ်တတ်သော အကျင့် ကို ကျော်စွာ မနှစ်သက်ပါ။ ပြီးတော့လည်း ဆရာမ၏ မျက်နှာ။ အကယ်၍ သူသည် သိန်းနိုင်၏ စိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံပြီး သိန်းနိုင်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ကြ သည် ဆိုပါစို့။ ထိုအကြောင်းကို ဆရာမသာ သိသွားခဲ့လျှင် ရင်ထုမနာ ဖြစ်တော့မည်။ ကျော်စွာသည် လူဆိုးကလေးဖြစ်သွားပြီဟု ဆိုတော့မည်။ ဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ဆရာမသည် သူ့ကို လူလိမ္မာ ကလေးအဖြစ်သာ မြင်စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သိန်းနိုင်၏ ဒုတိယအကြိမ် ချိန်းဆိုချက်ကိုလည်း ကျော်စွာ ငြင်းပယ်လိုက်ပြန်သည်။

ကြောက်တယ်ဟု ဆိုချင်လည်း ဆိုပါစေတော့။ သိန်းနိုင်လိုလူမျိုး က သူ့ကို ‘လူကြောက်’ ဟု ထင်ခြင်းထက် ဆရာမက သူ့ကို ‘လူဆိုး’ ဟု ထင်သွားမည်ကို ပို၍ စိုးရိမ်မိပါသည်။

သို့ရာတွင် ပြဿနာသည် အဆုံးမသတ်သေး။

ညနေ ကျောင်းဆင်းသောအခါ ကျော်စွာ၊ အေးမြင့်သောင်း၊ လှဝင်းဦး၊
ဇော်ခင်မော်နှင့် ချစ်ကိုဝင်းတို့သည် အိမ်သို့ အတူတူ လျှောက်၍ ပြန်လာ
ကြသည်။ သင်္ချိုင်းထဲက ဖြတ်၍ လာကြသည်။ အိမ်သို့ အမြန်ဆုံးရောက်
နိုင်သော ဖြတ်လမ်း။

သင်္ချိုင်းအလယ်လောက် ရောက်သောအခါ လူသွားလမ်းကလေး
ကို ပိတ်၍ ရပ်နေသော သူများကို တွေ့ရသည်။ သိန်းနိုင်နှင့် အပေါင်းပါများ။

“ဒီလမ်းကမှ လာပါမလားလို့ စိုးရိမ်လိုက်ရတာကွာ”

သိန်းနိုင်၏ ခန့်သံ။

ကျော်စွာသည် သိန်းနိုင်နှင့် ဆယ်ပေအကွာလောက်သို့ လျှောက်
သွားသည်။ ကျော်စွာက ပြောသည်။

“လမ်းဖယ်ပေးပါကွာ၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ငါ့ကို ကျော်ပြီး သွားနိုင်ရင် သွားလေကွာ၊ ငါကတော့ လမ်း
ဖယ် မပေးနိုင်ဘူး”

“ငါ မင်းနဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ကျောင်းသားအချင်းချင်း ရန်ဖြစ်တာ
မကောင်းပါဘူးကွာ”

“လူကြားကောင်းအောင် ဟစ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကြောက်ရင် ကြောက်
တယ် ပြောစမ်းပါ”

“ဟေ့ကောင်... လမ်းဖယ်မလား၊ မဖယ်ဘူးလား”

လှဝင်းဦး ဒေါသဖြစ်လာပြီ။ သိန်းနိုင် နားသို့ ကပ်ရန် ခြေလှမ်း
ပြင်သည်။ အေးမြင့်သောင်းက ဆွဲထားလိုက်သည်။ ဇော်ခင်မော်သည် အသား
တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ သို့ရာတွင် ကျော်စွာသည် ဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။

“လမ်းမဖယ်ရင်လည်း နေပါကွာ၊ ငါတို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်
ပြီး တခြားလမ်းက သွားရုံပဲရှိတယ်။ မင်းနဲ့တော့ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး”

ကျော်စွာတို့ နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်၍ လျှောက်ရန် ပြင်သည်။
သို့ရာတွင် နောက်ကျလေပြီ။ သိန်းနိုင်၏ လူများသည် ကျော်စွာတို့ကို
နောက်ဘက်မှ ပိတ်ရပ်ထားလိုက်ကြပါပြီ။ မတတ်နိုင်။ ကျော်စွာသည်
သိန်းနိုင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ သူငယ်ချင်း၊ မင်းက မလုပ်လို့မဖြစ်အောင် စီစဉ် ထားတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်းပဲ ယှဉ်မယ်။ ဘေးလူ မကူရဘူး၊ လက်နက် မသုံးရဘူး”

“ဒီလိုမှပေါ့ကွ”

သိန်းနိုင်သည် ဘောင်းဘီအနက် ဝတ်ထားသည်။ မြေပုံတစ်ခုပေါ် မှာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ကရာတေးသမားတစ်ယောက်အတွက် အမြင့် မှာ နေခြင်းသည် တစ်ပန်းသာသည်။

ကျော်စွာသည် ကျောင်းမှာ ဝတ်သော ပုံစံအတိုင်းပင်။ လုံချည်ကို တိုတို ဝတ်သည်။ လွယ်အိတ်နှင့် တိုက်ပုံအင်္ကျီကို အေးမြင့်သောင်းတို့ထံ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ သူသည် သိုင်းသမားတစ်ယောက်၏ ရုပ်ပုံရုပ်နည်းအတိုင်း နေသည်။ ခြေထောက်ကို နည်းနည်းကား၊ ဒူးကို နည်းနည်းကွေး၊ ကျော်စွာ သည် သိုင်းပညာ၏ ခံဝန်ချက်အတိုင်း တစ်ဖက်မှ မစမချင်း သူက မစဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သိန်းနိုင်သည် သူရပ်နေသော မြေပုံရှိ၏ သေသူ၏ အမည်မှတ်တိုင် ကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်။ မှတ်တိုင်သည် သိပ်ဆွေးမြည့် နေပြီ မဟုတ်သော်လည်း ထက်ပိုင်းကျိုးသွားသည်။ မှတ်တိုင်သည် သိန်းနိုင် ကို ဘာမျှပြန်မလုပ်ချေ။ သို့ရာတွင် ကျော်စွာသည် လူသေ မဟုတ်။ ကျော်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

တိုက်ပွဲ စလေပြီ။

နေရာသည် ဆင်ခြေလျှော။ သိန်းနိုင်က အထက်ပိုင်းမှာ။ ကျော်စွာ က အောက်ပိုင်းမှာ။ ကျော်စွာ ထင်ထားသည့် အတိုင်းပင် သိန်းနိုင်သည် သူ့ထံသို့ ခုန်ပျံ၍ ဝင်လာခဲ့သည်။ ကျော်စွာ ရှောင်သည်။ သိန်းနိုင်သည် မြေကြီးပေါ်သို့ အနေအထားမှန်မှန် ကျလာသည်။ ယခု ကျော်စွာက အထက် မှာ၊ သိန်းနိုင်က အောက်မှာ။

သိန်းနိုင်သည် ကျော်စွာထံ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

“ယား...”

ကျော်စွာသည် ညာခြေထောက်ကို နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်သည်။ သူ့ကိုယ်သည် တစောင်းအနေအထား ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအနေအထား

သည် ရန်သူတိုက်ကွက်၏ ဧရိယာကို ကျဉ်းသွားစေသည်။ ဒါ သိုင်းပညာ ပါပဲ။

ကျော်စွာသည် ဝင်ရောက်လာသော သိန်းနိုင်၏ လက်သီးကို ဘယ်လက်ဖြင့် ဖယ်လိုက်သည်။ သူ့အရှိန်နှင့်သူ ယိုင်ထွက်သွားသော သိန်းနိုင် ၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ခြေဖြင့် လှမ်းခတ်လိုက်သည်။

“အင့်...”

သိန်းနိုင် ရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွားသည်။ ကျော်စွာ လိုက်ဝင်မသွားမီ သည်မှာ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ သိန်းနိုင်သည် ရှေ့သို့ ငိုက်နေရာ မှ ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီး ဘေးကန်ကန်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျော်စွာနှင့် သိန်းနိုင်တို့ ပူးကပ်သွားကြပြန်သည်။ အခြေအနေ သည် ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ လက်သီးတွေ ရှုပ်နေသည်။ ခြေထောက်တွေ ရှုပ်နေသည်။ လူချင်း ပြန်ကွာသွားသည်။ ကျော်စွာ နှာခေါင်းက သွေးတွေ ကျနေသည်။

လှဝင်းဦးသည် လက်သီးကို ဆုပ်လိုက်သည်။ သူသည် ကျော်စွာ ကို အားမရတော့ချေ။ သူသည် ဂျူဒိုသမား မဟုတ်လား။ ဇော်ခင်မော် သည် ခြေထောက်အောက်က မြေကြီးခဲကို ဖနှောင့်ဖြင့် ပေါက်သည်။ အေးမြင့်သောင်းသည် ကျော်စွာ တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ဆွဲခြေပစ်နေမိသည်။ ချစ်ကိုဝင်း တစ်ယောက်သာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်ပါစေ၊ သူတို့အားလုံး ကျော်စွာအတွက် စိတ်ပူနေကြသည်။

ကျော်စွာသည် နှာခေါင်းမှ သွေးများကို လက်ဖမိုးဖြင့် သုတ်လိုက် သည်။ သူ့အတွေးထဲတွင် စောစောအောင်၏ မျက်နှာသည် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာခဲ့သည်။ အို... ဘာဆိုလို့လဲ။ သို့ရာတွင် သူ အားတက်လာခဲ့ သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် လူချင်း ပူးကပ်မိပြန်ပြီ။ အခြေအနေသည် ရှုပ် ထွေးသွားပြန်သည်။ ကျော်စွာသည် သိန်းနိုင်ကို သူက ထိုးဖို့ထက် သိန်းနိုင်၏ လက်သီး သူ့ကို မထိဖို့ ကြိုးစားကာကွယ်နေရသည်။ သိန်းနိုင်၏ လက်သီး တစ်ချက်မိလျှင် မသက်သာကြောင်း သူ သိခဲ့ပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် သိန်းနိုင်၏ ခြေလှမ်းသည် တစ်ကွက် မှားခဲ့ရလေ သည်။ ကျော်စွာသည် သူ၏ ညာခြေဖြင့် သိန်းနိုင်၏ ဘယ်ခြေကို ရိုက်ချ

လိုက်သည်။ သိန်းနိုင်၏ ခြေနှစ်ချောင်းသည် လေတွင် လွတ်ထွက်သွားသည်။
သိန်းနိုင် မြေသို့ လဲလေပြီ။

“အိပ္ပန်း”

လှဝင်းဦးသည် ဂျပန်လို လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ‘တစ်ချက်ကောင်း’
ဟူသော အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်ပါ၏။ ဂျပန်ပြိုင်ပွဲမှာ ဆိုလျှင်တော့ ပွဲသိမ်းလေပြီ။
ခုလည်း ပွဲသိမ်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မြေသို့ လဲကျသွားသော သိန်းနိုင် ပြန်အထ
တွင် ကျော်စွာ၏ ခြေဖျားသည် သိန်းနိုင်၏ မေးဖျားကို ထိထိမိမိကြီး
ခတ်မိသွားပါသည်။

ခရာမမှုတ်သော်လည်း ပွဲသိမ်းပြီဖြစ်ကြောင်း အားလုံးသိပါသည်။
သိန်းနိုင်သည် ပြန်မထနိုင်တော့ပါ။

“ကျောက်” ဟူသော အသံနှင့်အတူ သိန်းနိုင်ဘက်မှ လူတစ်ယောက်
သည် နံချပ်ကူကို ထုတ်လိုက်သည်။ ကျော်စွာထံသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။
အေးမြင့်သောင်းသည် ခြေထိုးခံပေးလိုက်သည်။ လှဝင်းဦးသည် သူ့လက်
ကို အသာအယာချုပ်ကိုင်၍ နံချပ်ကူကို လှလိုက်သည်။ ပြီးတော့
တူးလက်စ ကျင်းတစ်ခုထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ ဝင်မကူရဘူး၊ လက်နက်ယူ
မလာရဘူးလို့ ကတိခံထားတယ် မဟုတ်လား”

ဇော်ခင်မော် ဟောက်လိုက်မှ သူတို့ ငြိမ်သွားသည်။ သိန်းနိုင်
သည် ခေါင်းထောင်လာသည်။ သူ့လူတွေက သူ့ကို ထူမပေးကြသည်။
သူ့ပါးစပ်က သွေးတွေ စီးကျနေသည်။ သူ့မျက်လုံးများမူ ဝင်းဝင်းတောက်
လျက်။ ကျော်စွာသည် သိန်းနိုင်ကို ကြည့်ရင်းက ပြောသည်။

“နောက်တစ်ခါ မင်း ငါ့ကို စော်ကားရင် ဟောဟိုက ကျင်းဟာ
မင်းအတွက်ပဲ”

အပြန်လမ်း၌မူ ကျော်စွာအတွက် စဉ်းစားစရာတွေ ပါလာခဲ့သည်။
ခုကိစ္စတွင် သူမှားသည်ဟု ထင်မိသလိုလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဆရာမ၏
မျက်နှာ၊ မေမေမျက်နှာ၊ ပြီးတော့ ခုကိစ္စကို စောစောအောင် သိလျှင် သူ့ကို
ဘယ်လို ထင်ပါမည်နည်း။ သိန်းနိုင်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည်
စောစောအောင်ကြောင့် မဟုတ်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်သည်။ သို့ဖြစ်လျှင်
စောစောအောင်ကို ထည့်စဉ်းစားဖို့ ဘာလိုသနည်း။ အို...ရှုပ်ပဲ ရှုပ်လှပါသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ မမှားဘူးဟု ထင်လာပြန်ပါသည်။ ခုကိစ္စကြောင့် သူ့မှာ အတွေ့အကြုံတစ်ခု တိုးလာခဲ့သည်။ သူ့ကို၊ မေမေ့ကို စော်ကားလာသူကို လက်တုံ့ပြန်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။ ဒီလိုကောင်မျိုးကို ဒီလိုတုံ့ပြန်မှ ရမည်။ နဂါးမှန်းသိအောင် မျက်စောင်းထိုးပြလိုက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ မမှားပါဘူး။ သို့ရာတွင် အိမ်သို့ပြန်နေသော ခြေလှမ်းများသည် အဘယ်ကြောင့် တုံ့နှေးနေရပြန်သနည်း။ ကျော်စွာ မဆုံးဖြတ်တတ်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် မေမေ့ကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မေမေ ဆုံးဖြတ်ပါ။

“သူက သားကို မုဆိုးမသားလို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သားသေသွားရင် မေမေ့ကို လုပ်ကျွေးမယ့်လူ မရှိတော့မှာကို သားက ကြောက်တယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ သူ ပြောတာ မမှန်ဘူးလား၊ အားလုံး မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက သားကို စော်ကားချင်လို့ ဒီစကားကို ပြောတာပဲ၊ ခု သားနဲ့ သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်လို့ သားအနိုင်ရခဲ့ပြီနော်၊ အေး... သူက သားကို ထပ်ပြီး မစော်ကားတော့ဘူးလို့ ပြောနိုင်ပါ့မလား၊ သူဟာ သားက သူ့ကို နိုင်သွားတာကို အခဲမကျေဖြစ်ပြီး သားကို ထပ်စော်ကားဦးမှာပဲ။ တကယ်လို့များ သားက ရှုံးခဲ့ရင်လည်း သူ့ကို အခဲမကျေဖြစ်ဦးမှာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒီရန်စဟာ ပြီးဆုံးနိုင်ပါတော့မလား၊ ဒီတော့ မေမေ သားကို အကောင်းဆုံး အကြံတစ်ခု ပေးမယ်၊ သူ ဘာပဲပြောပြော၊ ပြန်မတုံ့ပြန်နဲ့၊ ဂရုမစိုက်ဘဲ နေလိုက်ပါ၊ သူ့ရဲ့ စော်ကားမှုတွေဟာ အလိုလို ရပ်သွားလိမ့်မယ်”

ထို့ကြောင့်ပင် သိန်းနိုင်က နောက်တစ်ကြိမ် စိန်ခေါ်လာသောအခါ ကျော်စွာ လက်မခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကြာလာတော့လည်း သိန်းနိုင်သည် ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ သိန်းနိုင်၏ စိတ်ထဲတွင် အကျိတ်အခဲ ရှိသေးသည်၊ မရှိသေးသည် မသိရသော်လည်း ကျော်စွာကိုတော့ ထပ်မံစိန်ခေါ်ခြင်း မပြုလာတော့ပါ။ မေမေ့စကား မှန်ပါသည်။

[၃]

“နင်ပေါက်တာ”

“You ပေါက်တာ”

“နင့်ဟာနင် အသံမမြည်အောင် ကျိတ်ပေါက်ပြီး အနံ့ထွက်လာမှ သူများကို လိုက်လွှဲမချနေနဲ့”

“အမယ်... Youဟာ Youဂျီ အဲဒီ ဂျီလန့် ဖြစ်နေပြီးတော့များ...”

“ဟ... ဘာတွေများ မဲနှိုက်လို့ ဘာတွေ ပေါက်လို့လဲ...ဆူညံ ဆူညံနဲ့”

ပူနိပ်နဲ့ တင်မြဝင့်တို့ ငြင်းခုံနေရာသို့ ချစ်ကိုဝင်း ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“မဲနှိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီမှာ ဟိုက်ဒြိုဂျင်ဆာလ်ဖိုဒ်နဲ့ ထွက်လာလို့၊ အဲဒါ သူ ပေါက်ပြီးတော့ ငါ ပေါက်တယ်လို့ လာစွပ်စွဲနေ တယ်”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့... တင်မြဝင့်ရော၊ ပူနိပ်ရော ငြင်းမနေကြနဲ့၊ ဒီဝက်စွ ဆောင်ရွက်တာပဲကွာ၊ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူ့ဟာသူ ပေါက်ပြီး ငါ့ကို သက်သက် လာပြောတာ၊ အနံ့ကလည်း တော်တော်ဆိုးတယ်”

“You နော် You ”

ချစ်ကိုဝင်းသည် ဒီကိစ္စကို သူ ဖြေရှင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

“ကဲ၊ ကဲ... ခုတစ်ခါတော့ ရှိပါစေတော့။ နောက်ဆိုရင် ဒီလို လုပ်၊ အနံ့ထွက်လာပြီဆိုရင် အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ရှိတဲ့လူတွေက အိမ်က ဘာဟင်း နဲ့ ထမင်းစားလာတယ်ဆိုတာ ပြောရမယ်။ ပြီးတော့ အနံ့ကို သေသေချာချာ ရှုကြည့်ရမယ်။ ဥပမာကွာ၊ အနံ့က ဘဲဥဆိုပါတော့၊ ဒါဆိုရင် ဘဲဥဟင်းနဲ့ ထမင်းစားလာတဲ့လူ ပေါက်တာပဲ”

“ဟ... ငါက စုံထောက်မှ မဟုတ်ဘဲကွာ၊ အနံ့ရှူရုံနဲ့ ဘာဟင်း စားလာပြီး ပေါက်တဲ့အနံ့ဆိုတာ ဘယ်ခွဲခြားနိုင်ပါ့မလဲ”

“ရပါတယ်ကွ”

“အေး... ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် နောက်ကို အနံ့ထွက်လာရင် မင်းကို လာခေါ်မယ်၊ မင်း လာရှုကြည့်ပြီးတော့ ဘာဟင်းဆိုတာ ခွဲခြား ပေး”

ချစ်ကိုဝင်း မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။ သူ့စကားသူ ထိသွားသော ကြောင့် ထိုနေရာမှ အမြန်လစ်ထွက်သွားသည်။

ပူနိပ်သည် တင်မြင့်ကို ဘယ်လိုနှံ့ရမည်နည်းဟု အကြံထုတ်နေ သည်။ သူသည် ခေသူ မဟုတ်ပါ။ သူ့အမည်ရင်းသည် ပူနိပ်မဟုတ်၊ အေးမြင့် ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က အတန်းထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လိုက် နောက်သဖြင့် ကောင်မလေးက သူ့ခေါင်းကို ထီးနှင့်ရိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းမှာ အဖုကြီး ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ခေါင်းက အဖုကြီးကို အတန်းထဲမှာ တစ်ချိန် လုံး နှိပ်နေရသောကြောင့် သူ့ကို ‘အဖုနှိပ်’ ဟု ဝိုင်းစကားကြသည်။ ‘အဖုနှိပ်’ မှသည် ‘ဖုနှိပ်’၊ ထိုမှ ‘ပူနိပ်’ ဖြစ်လာခဲ့ရခြင်းတည်း။ သမိုင်းကြောင်းနှင့် လာသော ပူနိပ် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟေ့... တင်မြင့်”

“ဘာလဲ”

“ဒီမှာ... သေသေချာချာ နားထောင်”

ပူနိပ်သည် ‘ဘူခနဲ’ အသံမြည်အောင် တစ်ချက် ပေါက်လိုက်သည်။ တင်မြဝင့်ပင် လန့်သွားလေသည်။

“ကဲ... ကြားတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ၊ နင်ပေါက်တာပဲ”

“အေးပါ၊ ငါပေါက်တာပါ၊ နောက်ဆိုရင် မှတ်ထား၊ အသံမြည်အောင် ပေါက်ရင် ငါပေါက်တာ၊ အသံမမြည်ဘဲ အနံ့ချည်းပဲ ထွက်လာရင် တော့ နင်ပေါက်တာ”

“အမယ်... ဒီလို ဘယ်ရမလဲ”

“ဒါဖြင့်... နင်လည်း အသံမြည်အောင် ပေါက်လေ”

“တော်စမ်းပါဟာ”

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမ”

ဆရာမ ဝင်လာသောကြောင့် သူတို့၏ ငြင်းခုံခြင်းကို ရပ်နားလိုက်ကြသည်။

ဆရာမ၏ အမည်မှာ ဒေါ်ခင်မေမြင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျော်စွာတို့ အတန်းပိုင်ဆရာမ ဖြစ်သည်။ မြန်မာစာသင်သည်။ ကျော်စွာ သိရသလောက် ဆိုလျှင် ဆရာမသည် ကျန်းမာရေး မကောင်းပါ။ အလွန်ချူချာသည်။ ရောဂါလည်းစုံသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာမသည် ကျောင်းပျက်ခဲ့လှပါသည်။ နေမကောင်းလျက်က ကျောင်းလာသည်။ စာသင်ဖြစ်အောင် သင်သည်။ လူတို့တွင် အထက်သန်ဆုံး ဝါသနာတစ်မျိုးစီရှိကြသည်ဆိုလျှင် ဆရာမ၏ ဝါသနာသည် စာသင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဆရာမသည် ကျောင်းစာတစ်ခုတည်းကို မသင်ပါ။ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးတို့ကိုပါ သင်သည်။ ကြည့်ပါ။

“တီထွင်ဆန်းသစ်တယ်ဆိုတာ ကောင်းတဲ့အလုပ်တစ်ခုဆိုတာ မင်းတို့အားလုံး သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေခံမပါတဲ့ တီထွင်ဆန်းသစ်မှုဟာတော့ အလကားပဲ။ ဥပမာ... မြန်မာစာပေရဲ့ အခြေခံဟာ ဗျည်းသုံးဆယ့်သုံးလုံး မဟုတ်လား၊ မြန်မာစာပေ အရေးအသားဟာ ခေတ်အလိုက် ပြောင်းလဲလာခဲ့တယ်။ ရေးဖွဲ့ဟန်တွေဟာ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး တီထွင်ဆန်းသစ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ရေးဟန်တွေ တီထွင်ခဲ့ပေမယ့် ကကြီး ခခွေး မပါဘဲ စာရေးလို့ ရမလား။ မရဘူးနော်။ နောက်... ဥပမာတစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ မင်းတို့ ရူပဗေဒမှာ စက်အကြောင်း သင်ပြီးခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

စက်ရဲ့ အခြေခံအပိုင်းတွေဟာ ဘာလဲ။ ဝက်အူတို့၊ သပ်တို့၊ ခွေးသွားစိပ်
 တို့၊ ဘီးတို့၊ ဝင်ရိုးတို့ မဟုတ်လား။ အေး... ခုအချိန်မှာ အသံထက်
 မြန်တဲ့ လေယာဉ်တို့၊ ကွန်ပျူတာတို့၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ၊ မိုင်သန်းပေါင်း
 များစွာဝေးတဲ့ အင်္ဂါဂြိုဟ်ကို သွားနိုင်တဲ့ ယာဉ်အထိတောင် တီထွင်နိုင်နေပြီ၊
 အဲဒီအကာယာဉ်မှာရော စက်ရဲ့ အရိုးဆုံး၊ အခြေခံအကျဆုံးဖြစ်တဲ့ ဝက်အူတို့၊
 ခွေးသွားစိပ်တို့ကို ထည့်မသုံးလို့ မရဘူး။ ဆိုလိုတာက ဘယ်တီထွင်မှုမှာ
 မဆို၊ အခြေခံကို ပစ်ပယ်လို့ မရဘူး ဆိုတာပဲ၊ ဒီလိုပါပဲကွယ်၊ တို့မြန်မာ
 ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ အခြေခံဟာ ဘာလဲ၊ ရိုးရာအစဉ်အလာ ဓလေ့ထုံးစံတွေပါပဲ။
 တို့တစ်တွေဟာ ခေတ်အခြေအနေအလျောက် နေပုံ ထိုင်ပုံတွေ၊ ဝတ်စား
 ဆင်ယင်မှုတွေ၊ ဆံပင်ပုံစံတွေ ပြောင်းလဲခဲ့ကြတယ်၊ ခေတ်စကားအရ
 ဆိုရင်တော့ တီထွင်ဆန်းသစ်ကြတယ်၊ မိုဒန်ပေါ့ကွယ်။ အေး...ဒါပေမဲ့
 အဲဒီလို တီထွင်ဆန်းသစ်ကြရာမှာ အခြေခံကို ပစ်ပယ်လို့ မရပါဘူး။
 ဆိုလိုတာကတော့ ရိုးရာအစဉ်အလာ ဓလေ့ထုံးစံကို ပစ်ပယ်လို့ မရပါဘူး။
 ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းကြရမယ်။ ဥပမာ... မင်းတို့ဟာ လှုပ်ရှားသွားလာမှု
 လွယ်ကူအောင် ဘောင်းဘီ ဝတ်ချင် ဝတ်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့... လူကြီးသူမ
 တွေ ရှေ့က ဖြတ်သွားရင် ခေါင်းငုံ့သွားကြရမယ်။ မင်းတို့ဟာ တမလွန်လို့
 ခေါ်တဲ့နောက်ဘဝကို ယုံကြည်ချင်မှ ယုံကြည်ကြမယ်။ ဒါပေမဲ့... မင်းတို့
 ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုကြရမယ်။ မင်းတို့ဟာ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ဘုရားရှိခိုးချင်မှ
 ရှိခိုးမယ်။ ဒါပေမဲ့... မင်းတို့ဟာ မင်္ဂလာတရားတော်ကို အမြဲတမ်း ကျင့်သုံး
 ကြရမယ်။ နိဂုံးချုပ်အားဖြင့်တော့ မင်းတို့ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံတွေ၊
 စကားအသုံးအနှုန်းတွေ ဘယ်လိုပဲ ပြောင်းပြောင်း၊ တို့ရဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာ
 အစဉ်အလာ ဓလေ့ထုံးစံရဲ့ အနှစ်သာရကို မပစ်ပယ်ကြဘူးဆိုရင် မြန်မာ့
 ယဉ်ကျေးမှုဟာ မပြောင်းလဲ မပျက်စီးဘဲ အစဉ်တည်တံ့နေလိမ့်မယ်”

ဆရာမကို ကျော်စွာ လေးစားကြည်ညိုပါသည်။ ဆရာမစကားကို
 နားထောင်ပါသည်။ ဆရာမသည် ခေတ်ဟောင်းက အတွေးအခေါ်ဟောင်း
 များကို စွဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားပါ။ ခေတ်သစ်၊ အတွေးခေါ်သစ်ကို ကြိုဆို
 ပါသည်။ သို့ရာတွင် အသစ်တည်ဆောက်ရာ၌ အဟောင်းက အသစ်ကို

မပစ်ပယ်သင့်ကြောင်း ထောက်ပြခဲ့ပါသည်။ ဆရာမလို လူကြီးမျိုး ဘယ် နှယောက်များ ရှိပါသလဲ၊ ကျော်စွာ မသိပါ။ အများကြီး ရှိစေချင်ပါသည်။

“ကဲ... ဒီနေ့ သဒ္ဒါနေ့ မဟုတ်လား၊ စာမေးပွဲမှာ မေးလေ့ရှိတဲ့ သဒ္ဒါအထားအသို မှန်ကန်အောင် စီစဉ်ပါ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းအကြောင်း ပြော ကြရအောင်၊ အေးလေ... စာမေးပွဲမေးခွန်းဆိုပေမယ့် မြန်မာစာရေးသားရာ မှာ တစ်သက်လုံး ဂရုစိုက်သွားသင့်တဲ့ အချက်အလက်တွေလို့ မှတ်ထား ကြပါ”

“မောင်အေးမြင့်တို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”
ဆရာမ အမေးကြောင့် ပူနိပ် လန့်ဖျပ်သွားသည်။

“ဟိုဥစ္စာ သူပေါက်တာ ဆရာမ”

“ကဲ... ထိုင်တော့၊ သေသေချာချာ နားထောင်၊ မင်းတို့ကို ပထမဆုံး သတိပေးချင်တာက ကြိယာဝိသေသနနောက်မှာ အသုံးခံပုဒ် မထည့်ရဘူး ဆိုတာကိုပဲ။ ဥပမာ... သူသည် လျင်မြန်စွာ ပြေးသည်လို့ပဲ ရေးရမယ်။ လျင်မြန်စွာဖြင့် ပြေးသည်လို့ မရေးရဘူး။ အဲ... ပြီးတော့ မင်းတို့ စာရေးတဲ့ အခါ အောက်ဆုံးက လေးစားစွာဖြင့်လို့ ရေးတယ် မဟုတ်လား။ အမှန်က လေးစားစွာလို့ပဲ ရေးရမယ်။ ‘ဖြင့်’ ထည့်ရေးချင်ရင် လေးစားခြင်းဖြင့်လို့ ကြိယာကို ကြိယာနာမ် လုပ်ပေးရမယ်။ ကဲ... ဒီမှာ ကြည့်ကြ”

ဆရာမသည် ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် စာတစ်ကြောင်းကို ရေး ပြသည်။

“ကိုက်မည့်ဟန်ပြင်နေသော သူဌေးကြီး၏ ခွေးကို ကြိုးဖြင့် ချည် ထားလိုက်သည်”

ကျော်စွာနှင့် ကျောင်းသားအချို့က ဝါကျ၏ သဘောကို နားလည် သဖြင့် ကျိတ်ရယ်ကြသည်။

“ဒီဝါကျကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အမှန်တကယ် ကိုက်မည့်ဟန်ပြင် နေတာက ဘယ်သူလဲ”

“ခွေး...”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သဒ္ဒါအထားအသို မှားတော့ ကိုက်မည့်ဟန်ပြင်နေတာက ဘယ်သူလို့ အဓိပ္ပာယ်ရောက်သွားသလဲဟေ့”

“သူဌေးကြီး”

“ကြည့်စမ်း၊ သဒ္ဒါအထားအသိုမှားတာနဲ့ ဝါကျက ရယ်စရာဖြစ် သွားတယ်”

ဆရာမက ရယ်စရာကောင်းသည်ဟု မပြောခင်ကပင် တဟားဟား တဝါးဝါး ရယ်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဇော်ခင်မော်ကမူ ကျော်စွာကို တိုးတိုး ကလေး ကပ်ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းလည်း စောစောအောင်ဆီ စာရေးရင် ‘ချစ်လှ စွာသော ဦးတင်အောင်၏ သမီး စောစောအောင် သို့’ လို့ ရေးပါလားကွ”

“ငြိမ်ငြိမ် နားထောင်စမ်းပါကွာ”

ဆရာမ စာဆက်သင်သည်။

“ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်၊ ဝါကျတစ်ခုမှာ ကြိယာဝိသေသနဟာ ကြိယာနဲ့ ကပ်လျက်မှာ ရှိနေရမယ်။ ဥပမာ... ကျွန်တော် အလွန်ထမင်း ဆာသည်လို့ မရေးရဘူး။ ကျွန်တော် ထမင်းအလွန်ဆာသည်လို့ ရေးရမယ်။ ကဲ... မေးစရာ ရှိသေးလား”

သိန်းနိုင်သည် မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ဆရာမက လှမ်းကြည့်သော အခါ လုံချည်ကို ပြင်ဝတ်ပြီး ပြန်ထိုင်သွားသည်။ ဆရာမသည် သိန်းနိုင် ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်ဟု ဟန်ပြင်သည်။ ကျော်စွာ မတ်တတ်ထရပ် သောကြောင့် မပြောဖြစ်ချေ။

“ဆရာမ... ကျွန်တော် တစ်ခု မေးပါရစေ”

“မေးပါ... မေးပါ”

“ခုနပြောသလို ကြိယာဝိသေသနက ကြိယာနဲ့ ကပ်လျက်ရှိရမယ် ဆိုတော့ ဝမ်းမြောက်သည်ကို ဝမ်းအလွန်မြောက်သည်လို့ ရေးလို့ရမလား၊ အလွန်ဝမ်းမြောက်သည်လို့ ရေးရမလား”

“အေး... ဒီမေးခွန်းဟာ မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပဲ၊ မြန်မာစာမှာ အနက်ရင်း အနက်ပွားဆိုပြီး အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုးထွက်တဲ့ စကားလုံးတွေ ရှိတယ်။ ခုန မောင်ကျော်စွာ ပြောသလို ဝမ်းမြောက်သည် ဆိုတာဟာ အနက်ရင်းအရ ဆိုရင် ဝမ်းမိုက်က အထက်ကို မြင့်တက်သွားတယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီစကားလုံးတွေဟာ တွဲစာလုံးတွေပဲ၊ တွဲလျက်ရေးမှ အဓိပ္ပာယ် ပေါက်နိုင်တယ်။ စကားလုံးတစ်လုံးနဲ့ တစ်လုံး ခွဲရေးလိုက်ရင် လိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်

ကို မရနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ‘ဝမ်း’ နဲ့ ‘မြောက်’ ကို ခွဲပြီး ဝမ်းအလွန်မြောက်သည်လို့ မရေးသင့်ဘူး၊ အလွန်ဝမ်းမြောက်သည်လို့ပဲ ရေးသင့်တယ်”

မိုးသည် ရွာနေ၏။

ဆရာမများအခန်းမှ ကျော်စွာ ထွက်လာသောအခါ မိုးသည် သည်းထန်တုန်း။ ဆရာမက ကျောင်းခေါ်ချိန်စာရင်းများ လုပ်ခိုင်းနေသောကြောင့် အိမ်အပြန်နောက်ကျသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ကျောင်းသား တစ်ယောက်မျှ ရှိတော့မည် မထင်။

ကျောင်းရှေ့ ဆင်ဝင်သို့ ရောက်သောအခါ စောစောအောင်နှင့် စုစုတို့ မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟေ့... မပြန်ကြသေးဘူးလား”

စုစုသည် ကျော်စွာထီးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“တို့မှာ ထီးမပါလို့”

“ထီးမပါရင်လည်း နင်တို့ အိမ်နားကို ကြုံတဲ့ လူတစ်ယောက် ယောက်ထီးနဲ့ လိုက်သွားရင် ပြီးရော၊ ဒီအချိန်ထိ နင်တို့နှစ်ယောက်တည်း ဒီမှာရပ်နေတာ မသင့်တော်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူးဟ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် အတန်းထဲမှာ စာကူးနေတာ။ တို့ထွက်လာတော့ တို့အိမ်နားကို သွားမယ့်လူတွေ မရှိတော့ဘူး”

“စာကူးတာများ ဘယ်တော့ ကူးကူး ရတာပဲ၊ တကယ်လို့ မိုးကညှမိုးချုပ်ထိ ရွာနေရင် နင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ခုချိန်ထိ စောစောအောင်က စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောသေးချေ။ စုစုကသာ ကျော်စွာနှင့် အမေးအဖြေ လုပ်နေသည်။ စောစောအောင်သည် ကျော်စွာကို စိတ်ဆိုးမိသည်။ ဒုက္ခရောက်နေသူကို အားပေးကူညီရမည့်အစား သူကပင် အပြစ်တင်စကား ပြောနေသေးသည်။ စောစောအောင်သည် ကျော်စွာကို မကြည့်တော့ဘဲ တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေလိုက်သည်။ မိုးသည် ရွာတုန်းပါ။

“ရော... ငါ့ထီး ယူသွား၊ ညနေကျမှ နင်တို့ အိမ်မှာ ငါလာယူမယ်”

ကျော်စွာ အသံကို ကြားရသည်။

“နင်ကကော”

စုစုအသံကို ကြားရသည်။

“ငါက ယောက်ျားလေးပဲ”

စောစောအောင်သည် ကျော်စွာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကျော်စွာ မရှိတော့ပါ။ ကျော်စွာသည် လွယ်အိတ်ကို ပိုက်လျက် မိုးရွာထဲတွင် လျှောက်သွားနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ စောစောအောင်သည် စုစုလက်ထဲမှ ကျော်စွာထီးကို လှမ်းယူမိသည်။

ကျော်စွာထီးကလေး၏ လက်ကိုင်တွင် K.S ဟူသော စာလုံးကလေးကို မညီမညာ ထွင်းထားသည်။ ဘလိတ်စားနှင့်ထွင်း၍ သင်္ဘောဆေးအဖြူ သုတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထီး၏ခေါင်သည် ပြုတ်ထွက်သွားသော ကြောင့် ပြန်ချုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထီးပိတ်လျက် လမ်းလျှောက်သော အခါ ထီးကို ကတ္တရာလမ်းပေါ် ထောက်ကာ ထောက်ကာ လျှောက်တတ်သောကြောင့် ထီး၏ ထိပ်က အချွန်သည် ကောက်၍ နေပါပြီ။

စောစောအောင်သည် စုံထောက်တစ်ဦး မဟုတ်ပါဘဲလျက် ကျော်စွာ၏ ထီးကို အဘယ်ကြောင့် စစ်ဆေးနေရပါသနည်း။

ကျော်စွာထီးကလေးသည် တော်တော်စုတ်နေပါပြီ။ သို့ရာတွင် ဒီနေ့အဖို့တော့ စောစောအောင်ကို အိမ်ရောက်သည်အထိ မိုးဒဏ်မှ ကာကွယ်ပေးနိုင်ပါတော့မည်။ ညနေ ကျော်စွာ ထီးလာယူလျှင် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း တော့ ပြောရမည်ဟု စောစောအောင် စိတ်ကူးမိ၏။

“သွားကြစို့လေ၊ ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ”

စုစုက မေးပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ”

“ဘာလဲဟ နင်ကလည်း၊ ဘာကျေးဇူးတင်တာလဲ၊ ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ”

စောစောအောင် ရှက်သွားသည်။ ထီးကို ကမန်းကတန်း ဆွဲဖွင့်သည်။ မရချေ။

“ဟေ့... မိစော၊ ပတ်ထားတဲ့ ကြိုးကို မဖြုတ်ဘဲ ထီးဖွင့်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

စောစောအောင် ထပ်ရှက်သွားပြန်ပါသည်။ ရှက်သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်ရင်း အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်ပြီး ထပ်ရှက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ စောစောအောင်သည် ထီးကို အမြန်ဆုံးဖွင့်၍ ဆင်ဝင်အောက်မှ ထွက်လိုက်သည်။

“ဟေ့... ငါ့ကိုလည်း ခေါ်ဦးလေဟာ”

စုစုသည် ထီးအရိပ်အောက်သို့ ပြေးဝင်လိုက်လာသည်။

“မိစော၊ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟာ”

“ငါသိပါတယ်ဟာ၊ နင် ကျော်စွာကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောချင်နေတယ် မဟုတ်လား”

စောစောအောင် တတိယအကြိမ် ရှက်သွားပြန်သည်။ စုစု၏စကားသည် မှန်နေပါသည် မဟုတ်ပါလား။

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“ဒါဖြင့် ကျော်စွာကို ကျေးဇူးမတင်ဘူးပေါ့”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ သူ့ထီးကို ငှားတာ ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့”

“အေးလေ၊ ငါကလည်း ဒါကိုပဲ ပြောတာပါ”

သို့ရာတွင် စုစု၏ မျက်နှာက မချိုမချင်။ သူ့နှုတ်ခမ်းက ပြုံးစိစိ။

“မိစုနော်၊ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးတာလဲ၊ ရုပ်ကိုက စပ်ဖြဲဖြဲ”

“ဪ... ရယ်စရာတစ်ခု တွေးမိလို့”

“ဘာရယ်စရာ ရှိလို့လဲ”

“ဟိုဥစွာလေ၊ မိုးရွာနေတာ သိပ်ရယ်ရတာပဲနော်”

“တော်ပြီ တော်ပြီ၊ နင်နဲ့ စကားမပြောတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူနဲ့ ပြောမှာလဲ”

“ဘယ်သူနဲ့မှ မပြောဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ မပြောတော့ဘူးလား”

စောစောအောင်သည် စုစု၏ လက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်သည်။ သူသည် ပျော်နေသလိုလို ဖြစ်မိသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ သူ မသိ။ မိုးရွာလို့ ပျော်သည် မဟုတ်မှန်းတော့ သိပါသည်။

ညနေကျသောအခါ ကျော်စွာသည် ထီးလာမယူချေ။

ကျော်စွာ မိုးမိပြီး ဖျားနေသောကြောင့် ဖြစ်မည်လားဟူ၍ တွေးမိသေးသည်။ ကျော်စွာသည် တကယ်ပဲ ဖျားနေပြီ ဆိုလျှင်တော့ သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါမည်။

ည ခုနစ်နာရီကျော်သွားပြီ။ ရေဒီယိုမှ နိုင်ငံခြားသတင်းများပင် ကြေညာလို့ ပြီးပါပြီ။ ဇာတ်ပြော ဖျော်ဖြေမှုအခန်းမှ ခေတ္တရာစိန်၏ မဟောသဓာဇာတ်ပင် လာနေပါပြီ။ ကျော်စွာသည် တကယ်ပင် ဖျားနေလေပြီလား မသိပါ။

“ဝါယော မပြတ်ရအောင် စာပြောရပ်ကြဦးစို့ရဲ့”

ထိုအသံကြားမှပင် ညရှစ်နာရီထိုးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိ၏။ ကျော်စွာ၏ ထီးကလေးသည် သူ စာကျက်နေကျ ဝရန်တာတွင် ဖွင့်လျက်သား ရှိနေသည်။ ထိုညက သူ စာကျက်နောက်ကျပါသည်။

ကျော်စွာ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲနှစ်လို့နေပါသည်။ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေသည်။ မေမေသည် မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ရှိနေပါသည်။

“မေမေ၊ ရေနွေးရှိလား”

“ဆူတော့မယ် သားရေ၊ ခဏလေး၊ ဟဲ့...သား၊ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲလို့ပါလား၊ ထီးကော”

“ထီးလား၊ ဟိုညစွာဖြစ်လို့”

“ကိုင်းကျိုးသွားလို့လား”

ပန်းကျောင်း

“မဟုတ်ပါဘူး”
 “ပျောက်သွားတာလား”
 “မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ငှားလိုက်
 လို့”

“အင်း... ငါ့သားကတော့ကွယ်၊ သူများကို ကူညီချင်တဲ့ နေရာ
 မှာ နှစ်ယောက် မရှိဘူး၊ ကိုယ့်ထီးကို သူများငှားပြီး ကိုယ်ကတော့ မိုး
 ရေထဲ လျှောက်လာတယ်”

ကျော်စွာ ရှက်သွားလေသည်။

“သဘောရိုးနဲ့ ကူညီတာပါ မေမေရဲ့”

သူ စကားမှားသွားကြောင်းကို ပြောပြီးမှ သိတော့သည်။ သူ
 ရှက်ရပြန်သည်။

“အေးပါ၊ မေမေက သား ကူညီချင်တဲ့စိတ် ရှိတာကို ချီးကျူးတာ
 ပါ၊ ကဲ...သွား...သွား၊ အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲ၊ တော်ကြာ အအေးမိနေ
 ဦးမယ်၊ ခေါင်းကိုလည်း ခြောက်အောင် သုတ်နော်”

မေမေသည် စကားကို ဖြတ်လိုက်သောကြောင့် ကျေးဇူးတင်ရသေး
 သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် စကားတွေ မည်မျှ ဆက်မှားဦးမည် မသိ။ ဆက်၍
 ရှက်ရဦးမည်။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာပြန်သည်။ စာမကျက်
 ဖြစ်တော့ဘဲ အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်လှဲနေလိုက်သည်။ အိပ်လိုကား မပျော်သေး
 ပါ။ အိပ်မပျော်သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း စဉ်းစားဖို့သာ ရှိသည်။

စောစောအောင်သည် ထီး အဘယ်ကြောင့် ယူမလာပါသနည်း။
 ယူမလာချင်သောကြောင့် ယူမလာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အဖြေရသည်။ မေမေ
 ဘုရားရှိခိုးသံကို ကြားရသည်။

“ဗုဒ္ဓါနံ ဇီဝိတဿ န သက္ကာကေနစိ
 အန္တရာယော ကာတုံ၊ တထာမေ ဟောတု”

စောစောအောင်သည် သူက ထီးငှားလိုက်သောကြောင့် ကျေးဇူး
 တင်နေမည်လား မသိပါ။

“ဗုဒ္ဓါနံ၊ မြတ်စွာဘုရား၏။ ဇီဝိတဿ၊ အသက်၏။ အန္တရာယော၊

အန္တရာယ်ကို။ ကေနစီ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်။ ကာတုံ၊ ပြုခြင်း
ငှာ။ နသက္ကာ၊ မတတ်နိုင်။ တထာ၊ ထို့အတူ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဟောတု၊
ဖြစ်ပါစေသတည်း။”

ညနေက စောစောအောင် အိမ်သို့ ထီး သွားမယူဖြစ်ခဲ့ပါ။ သူ
ထီးလာမယူသောအခါ စောစောအောင်သည် သူ မိုးမိပြီး ဖျားနေသည်ဟု
များ ထင်နေမည်လား မသိပါ။ ထိုအခါတွင် စောစောအောင် သူ့ကို သနား
နေပါမည်လား။ သူ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အိပ်မက်မျိုးစုံ မက်နေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် စောစောအောင်
လည်း ပါသည်။ သိန်းနိုင်လည်း ပါသည်။ အေးမြင့်သောင်းတို့လည်း
ပါသည်။ စောစောအောင် အိမ်သို့ သူ ထီးသွားယူသောအခါ ခွေးတွေ
လိုက်ကိုက်သောကြောင့် ထွက်ပြေးရကြောင်းလည်း ပါသည်။ သို့ရာတွင်
တစ်ခုမှ ရေရေရာရာ မရှိ။ တိတိကျကျ မရှိ။ တစ်ပိုင်းတစ်စ အိပ်မက်
များသာ။

အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပူနေသည်။ သူ ဖျားနေ
ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ မျက်စိတွေက ပူနေသည်။ ခေါင်းမထူ
ချင်တော့။ သို့ရာတွင် လှဲနေလို့ မဖြစ်သေးပါ။ သတင်းစာပို့ဖို့က ရှိသေး
သည်။ အားယူ၍ လူးလဲ ထသည်။ ခေါင်းက မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
လမ်းလျှောက်ကြည့်သည်။ ခြေလှမ်းများက မမှန်။ ယိမ်းထိုးနေသည်။
မျက်စိများက ပြာဝေနေသည်။ အိပ်ရာထဲ ပြန်လှဲနေသည်။ သတင်းစာ ပို့
နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

မေမေသည် ငန်းဆေးတစ်ခွက် လာတိုက်ပါသည်။ မေမေကို ခွင့်
စာတစ်စောင် ရေးခိုင်းရသည်။ မေမေ ဈေးသွားရင်း အေးမြင့်သောင်းတို့
အဒေါ်ဆိုင်မှာ ဝင်ပေးခဲ့ပါဟု မှာလိုက်ရသည်။

ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်နိုင်သောကြောင့် ကျော်စွာ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရသည်။ ကျောင်းစဖွင့်သည်မှ ဒီနေ့အထိ တစ်ခါမျှ ကျောင်းမပျက်ခဲ့
ဖူးခဲ့။ ဒီနေ့သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ကျောင်းပျက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး
အကြိမ်ဆို၍ ဒုတိယအကြိမ်၊ တတိယအကြိမ်တွေ ရှိဦးမည်ဟု မဆိုလိုပါ။
ခုတစ်ကြိမ်ပျက်ရသည်ကိုပင် ကျော်စွာ မကျေနပ်။ မိုးမိရုံမျှဖြင့် မထနိုင်
လောက်အောင် ဖျားရသော မိမိကိုယ်ကို ဒေါသဖြစ်မိသည်။

သူ့ထီးကို သူ မေ့နေပြန်သည်။ ထို့အတူ စောစောအောင်ကိုလည်း မေ့နေပြန်သည်။ လောလောဆယ်၌မူ ကျောင်းမတက်နိုင်သည့် ကိစ္စသာ သူ့ခေါင်းထဲ ရောက်နေသည်။ လူ့စိတ်ဆိုသည်မှာ အဆန်းသားပါ။ ကိုယ် မလုပ်နိုင်မှန်း သိရက်နှင့် စိတ်က ရောက်ရောက် နေတတ်သည်။ ဒီအချိန် ဆိုလျှင်တော့ မြန်မာစာအချိန် ပြီးပြီ။ ဇီဝဗေဒဆရာ ဝင်တော့မည်။ ဒီနေ့ ပလပ်စမိုဒီယမ်ခေါ် ငှက်ဖျားပိုးအကြောင်း သင်မည်ဟု ဆရာက ပြောထား သည်။ စာမေးပွဲအတွက် အရေးကြီးသော အကြောင်းအရာ ဖြစ်သောကြောင့် လက်မလွတ်သင့်ဟု ကျော်စွာ ထင်သည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်ပြီ။ မိုးကိုပဲ စိတ်ဆိုးရမလား။ ထီးငှားသွားသူကိုပဲ စိတ်ဆိုးရမလား။ ဟော... အတွေး ထဲသို့ စောစောအောင် ရောက်လာခဲ့ပြန်ပြီ။ သူ ကျောင်းမတက်ကြောင်း သိလျှင် စောစောအောင် မည်သို့ ထင်ပါမည်နည်း။

မေမေ အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ မေမေလက်ထဲတွင် ငန်းဆေးခွက် နှင့် ရေနွေးကြမ်းပန်းကန် ပါလာသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ကျော်စွာကို နဖူး စမ်းသည်။ ပြီးတော့ ဆေးတိုက်သည်။

“ညနေကျရင် ဆရာမောင်သင်ဆီ သွားလိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“အခြေအနေ ကြည့်သေးတာပေါ့ မေမေရယ်၊ ခုတော့ အခြေအနေ မဆိုးသေးပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ညနေကျရင်တော့ ထမင်းမစားနဲ့ဦး၊ ဆန်ပြုတ်ကလေးပဲ သောက်နော်”

မေမေ ထွက်သွားသောအခါ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယူဖတ်နေမိသည်။ သိန်းဖေမြင့်၏ ကျောင်းသားလူငယ် ပြဿနာများ။ အေးမြင့်သောင်းထံမှ ငှားလာသော စာအုပ် ဖြစ်သည်။ စာအုပ်ထဲတွင် အေးမြင့်သောင်း မျဉ်းသား ထားသော စာပိုဒ်များ ပါသည်။

အချို့နေရာများတွင် လူငယ်တွေနှင့် လူကြီးတွေ စိတ်သဘောထား ချင်း အဘယ်ကြောင့် မတိုက်ဆိုင်ကြသနည်းဟု စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ သူ စဉ်းစားမိသော အချက်များကို သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တွေ့မှ ဆွေးနွေးကြည့်ဦး မည်ဟု မှတ်ထားလိုက်သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း၏ သဘောထားသည် မှန်ချင်၊ မှန်မည် မဟုတ်လား။ မည်သို့ပင် ဖြစ်ပါစေ။ သေချာသည်ကတော့

တစ်ခု ရှိသည်။ အချို့နေရာများတွင် လူကြီးတွေက မှားသည် ဆိုသော အချက်ပင်။

မေမေ ဝင်လာပြန်သည်။ မေမေလက်ထဲတွင် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် တစ်အုပ် ကိုင်ထားသည်။ မေမေမျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေနပ် သလိုပါ။

“သားရေ၊ ဒီစာပိုဒ်ကလေးကို ဖတ်ကြည့်စမ်းပါဦး”

မဂ္ဂဇင်းတွင် ပါသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ် ဖြစ်သည်။ အမျိုးသားဇာတ်ဆောင်က အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်ကို ပြောပြနေသော ဇာတ်ကြောင်း တစ်ခု ဖြစ်သည်။

တစ်ရံရောအခါ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသည်။ ထိုအခါ သုမေဓာရသေ့သည် ရွံ့ညွှန်ထဲတွင် အလျားမှောက်၍ လမ်းခင်းပေး လေသည်။ ထို့နောက် ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားအား ရွံ့ညွှန်ထဲသို့ မဆင်း မူဘဲ မိမိ၏ ကျောပေါ်မှ နင်း၍ လျှောက်ပါမည့်အကြောင်း လျှောက်ထား ၏။ ထိုအခါ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားက-

“အချင်း... သုမေဓာ၊ သင်သည် ငါ့ကို ဤသို့ ညာညာ၍ နင်းခိုင်း နေသည်မှာ နှစ်ကြိမ်ရှိလေပြီ”

မေမေသည် အထက်ပါ စာပိုဒ်ကို မကျေနပ် ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ် သည်။

“ဒီစာပိုဒ်ကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်ရင်တော့ သာမန် ရယ်စရာတစ်ခု လို့ပဲ ထင်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်း”

စဉ်းစားကြည့်သည်။ မကျေနပ် ဖြစ်သလိုတော့ ရှိသည်။ ဘယ်လို မကျေနပ်မှန်းကို စဉ်းစားလို့ မရပါ။ မေမေက စကားဆက်သည်။

“သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် ဘာသာရေးကို စော်ကားသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားဆိုတာ တကယ်ရှိချင်မှ ရှိမယ်ဆို တာ မေမေ သိပါတယ်။ အေးလေ... သားတို့ လူငယ်တွေကတော့ မရှိ ဘူးလို့ ပြောမှာပဲ။ ရှိတယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မရှိဘူးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာသာရေးနဲ့ ပတ် သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုတော့ ပြက်ရယ်ပြုဖို့ မသင့်ဘူး။ တို့နိုင်ငံ ဟာ လွတ်လပ်စွာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်ခွင့်ရတဲ့ နိုင်ငံပဲ။ ဘယ်ဘာသာကိုမှ

မယုံကြည်ဘဲလည်း နေနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု ကိုတော့ ပြက်ရယ်မပြုသင့်ဘူးလို့ မေမေ ထင်တယ်”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် မေမေ၊ စာရေးဆရာတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဒီလို မရေးသင့်ဘူးပေါ့၊ ဒီစာကိုသာ နိုင်ငံခြားသားတွေ တွေ့သွားရင် သိပ်ရှက်စရာ ကောင်းမှာပဲ၊ မြန်မာလူမျိုးကမှ ဗုဒ္ဓဘာသာကို မလေးစားရင် ဘယ်သူက လေးစားတော့မှာလဲ”

လူငယ်တို့သည် ဘုရားမှန်မှန် မရှိခိုးဘဲ နေချင်နေ၊ ဘုရားကျောင်း ကန် မှန်မှန်မသွားဘဲ နေချင်နေ၊ ဘာသာတရားကိုတော့ လေးစားသင့်သည်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်ရခြင်းအတွက်တော့ ဂုဏ်ယူသင့်သည်ဟု ကျော်စွာ ထင်ပါ သည်။

ညနေပိုင်းတွင်မူ အဖျားနည်းနည်း ပြန်တက်လာသည်။ စောင်ခြံ၍ မိုန်းနေ လိုက်သည်။ ကျော်စွာ စိတ်ထဲမှာ ဆန္ဒမျိုးစုံ ဖြစ်နေသည်။ ထမင်းလည်း စားချင်သည်။ အပြင်ထွက်ပြီးတော့လည်း လမ်းလျှောက်ချင်သည်။ ဇော်ခင်မော် တို့ အိမ်သို့သွားပြီး ဒီနေ့သင်သော စာတွေကိုလည်း ကူးချင်သည်။ ထီးလည်း သွားယူချင်သည်။ စောစောအောင်နှင့်တော့ သိပ်မတွေ့ချင်ပါ။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်မှာပင် စောစောအောင် ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

စောင်ခြံ၍ မိုန်းနေရင်းက မေမေအသံကို ကြားရသည်။

“အေး... ရှိတယ်ကွဲ့၊ လာကြလေ”

မေးသူ၏ အသံကိုတော့ မကြားလိုက်ပါ။ ညနေစောင်းပြီဖြစ်၍ ကျောင်းဆင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ချစ်ကိုဝင်းတို့အဖွဲ့ပင် ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ စောစောအောင် ဖြစ်လိမ့်မည် ဟူ၍ကား လုံးဝ မထင်မိ။ စောစောအောင်သည် သူ့အိမ်ကို တစ်ခါမျှ မလာခဲ့ဖူးပါ။ အခြား မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းအချို့ သူ့အိမ်ကို လာဖူးသော်လည်း စောစောအောင်သည် တစ်ခါမျှမလာဖူးခဲ့။ ကျော်စွာနှင့် သူ့ကို နောက်ကြပြောင်ကြသောကြောင့် ရှက်ပြီး မလာခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါမည်။ ကျော်စွာကတော့ စောစောအောင်တို့ အိမ်ကို နံနက်

တိုင်း ရောက်တတ်သည်။ သတင်းစာပို့သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သတင်းစာဖိုး တောင်းသည့်နေ့များဆိုလျှင် စောစောအောင်တို့ အိမ်ဧည့်ခန်းမှာပင် ဝင်ထိုင် လေ့ရှိသည်။ စောစောအောင်တို့ မိဘများသည် ကျော်စွာကို သတင်းစာပို့သည့် ကောင်ကလေးဟု သဘောမထားဘဲ စောစောအောင်၏ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် အဖြစ် ဆက်ဆံတတ်ပါသည်။

“သား သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်နေတယ်”

မေမေက လာပြောသည်။

“အထဲကို လွှတ်လိုက်ပါလား မေမေ၊ အပြင်ထွက်ရင် လေစိမ်း တိုက်မှာ စိုးရတယ်”

ချစ်ကိုဝင်းတို့၊ သို့မဟုတ် အခြားယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းများဟု ထင်သောကြောင့် ဤသို့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရန် ပြောလိုက်ခြင်းသည် မှားသွားကြောင်း သူတို့ ဝင်လာမှပင် သိရတော့ သည်။ အကြောင်းကား အခန်းထဲ ဝင်လာကြသူများသည် စောစောအောင် နှင့် ဆေးတက္ကသိုလ်က သူ့အစ်မတို့ ဖြစ်ကြသောကြောင့်တည်း။

စောစောအောင်သည် ကျော်စွာထီးကို ကိုင်၍ ဝင်လာသည်။ ကျော်စွာ သည် လှဲနေရာမှ ထထိုင်ရကောင်းနိုးနိုး၊ မျက်စိကို မှိတ်ထားရ ကောင်းနိုးနိုး ဖြစ်နေသည်။ ဒီကြားထဲက သူ့မျက်နှာသည် ချောင်ကျနေလိမ့်မည်လားဟု တွေးမိသေးသည်။ ဆံပင်ကိုလည်း လက်ဖြင့် သပ်၍ ဖြီးမိ ပြန်သည်။ မေမေက ဖျာခင်းပေးသည်။ စောစောအောင်တို့ ထိုင်ကြသည်။ ကျော်စွာသည် လှဲနေရာ မှ ထထိုင်သည်။ စောစောအောင်က ပြောသည်။

“ထီးလာပေးတာ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

စောစောအောင်က ထီးကို ပေးသည်။ ကျော်စွာက ယူသည်။ ကျော်စွာ သည် သူ့ထီးဟုတ်မှန်းသိပါလျက် ထီးကို ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်နေမိသည်။ စောစောအောင် ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

“နေမကောင်းဘူးလား”

ဖျားနေမှန်းသိပါလျက် နေမကောင်းဘူးလားဟု မေးသည်။ စောစောအောင်၏ အစ်မက ကျော်စွာလက်ကို ကိုင်၍ သွေးတိုးစမ်းသည်။ ကျော်စွာသည် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စောစောအောင်၏ အစ်မကတော့မူ

ဆရာဝန်လောင်း တစ်ယောက်အနေဖြင့် လူနာ၏ လက်ကို ကိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျော်စွာကတော့ ရှက်သွားသည်။ ဆရာဝန်အစ်မကို ရှက်ခြင်း မဟုတ်မှန်းတော့ သေချာပါသည်။ စောစောအောင်ကို ရှက်ခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အဖျားရှိသေးတယ်၊ ဘာဆေး သောက်ထားသလဲ”

“အေးကွဲ့... ဒေါ်ဒေါ်ကတော့ ဆေးဝါကြီးပဲ တိုက်ထားတာပဲ”
မေမေက ဝင်ဖြေသည်။

“ရေနွေးတည်ပေးပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ အစ်မ”

ကျော်စွာက ဝင်မေးသည်။

“ဆေးထိုးရမယ်”

“ခင်ဗျာ”

“ဆေးထိုးရမယ်၊ မင်း ဖျားနေမှန်းသိလို့ ဆေးထိုးဖို့ ယူလာခဲ့ တယ်”

“ကျွန်တော် ဆေးမထိုးချင်ဘူး၊ မနက်ဆိုရင် ကောင်းသွားမှာပါ”

“မထိုးလို့ မရဘူး၊ ဆေးထိုးလိုက်မှ မနက်ကို မင်း ကျောင်းတက် နိုင်မှာ”

“သားကလည်းကွယ်၊ ထိုးလိုက်ပါ၊ ဒါမှ မြန်မြန်နေကောင်းမှာ၊ ဒေါ်ဒေါ်တောင်မှ သူ့ကို ဆရာမောင်သင်ဆီသွားဖို့ ပြောသေးတယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် အေးမြင့်သောင်း၊ ချစ်ကိုဝင်း၊ လှဝင်းဦးနှင့် ဇော်ခင်မော် တို့ အခန်းထဲ ဝင်လာကြပြန်သည်။ ချစ်ကိုဝင်းသည် အခန်းထဲ မဝင်မီကပင် အော်ကျယ်အော်ကျယ် ပြောလာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်... ကျော်စွာ၊ မင်းကိုတောင် မေးနေသေးတယ်၊ မသေသေးဘူးလားတဲ့၊ စောစော... အယ်...”

ချစ်ကိုဝင်းသည် စောစောအောင်ကို တွေ့လိုက်သောကြောင့် စကား ကို မဆက်ဘဲ ရပ်လိုက်ရသည်။

“ဘာလဲကွဲ့ မောင်ချစ်ကိုရဲ့၊ ဘယ်သူက မေးလို့လဲ”

“အာ... ဟိုဥစ္စာပါ၊ စောစောတုန်းကတောင် ကိုစိန်ထွေးက မေးသေးတယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ဟာ... ဟေ့ကောင်၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ အလကား ပါ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ဒီကောင် အရူးထပြီး တွေ့ကရာ လျှောက်ပြောနေတာ”

အေးမြင့်သောင်းက ဝင်၍ စကားဖြတ်လိုက်ရသည်။ ကိုစိန်ထွေး ဆိုသည်မှာ ခေါင်းရောင်းသူဖြစ်ကြောင်း သိသော စောစောအောင်ကမူ ကျိတ်၍ ရယ်နေသည်။ မေမေက ရေနွေးတည်ရန် ထွက်သွားသည်။ ချစ်ကိုဝင်းသည် စောစောအောင်တို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဘယ်တုန်းက ရောက်နေကြသလဲ... ဟဲဟဲ”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

ကျော်စွာက သိပ်မနောက်ပြောင်ရန် မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲ ပြသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ပိုဆိုးတော့သည်။ ဇော်ခင်မော်က-

“ဘာလဲကွ ကျော်စွာ၊ ဧည့်သည်တွေကို လက်ဖက်ရည်တိုက် မလိုလား၊ ပေးလေ... ပိုက်ဆံ၊ ငါ သွားဝယ်ပေးမယ်”

“နေပါစေဟယ်...မသောက်တော့ပါဘူး၊ ငါတို့ ခုပဲ ထမင်း စားလာကြတာ”

စောစောအောင်၏ အစ်မက ဘုမသိ ဘမသိ ဝင်ပြောသည်။ စောစောအောင်ကတော့ ခေါင်းငုံ့ရင်း ရယ်နေသည်။

“ဪ...ဪ... ထမင်းတောင် စားပြီးကြပြီကိုး၊ ဒီအိမ်မှာ စားတာလား၊ ဘာဟင်းနဲ့လဲ၊ စားလို့ ကောင်းကြရဲ့လား”

“ဟေ့ကောင်တွေ တော်တော့ကွာ၊ ဒီမှာ အစ်မကို အားနာဖို့ ကောင်းတယ်”

အေးမြင့်သောင်းက အတည်ပေါက်နှင့် ဝင်ဟောက်လိုက်ပြန်သည်။ ခုချိန်ထိ ကျော်စွာနှင့် စောစောအောင်သည် ဘာကိုမျှ ဝင်မပြောသေးချေ။ သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရှက်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။ ဒါကို သိသော လှဝင်းဦးက ဝင်နောက်ပြန်သည်။

“စောစောအောင်ရယ်၊ နင်မို့လို့ ဒီကောင့်ထီးကို ယူဆောင်းတယ်၊ ထီးက သိပ်သန့်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အောင်မယ်... ထီးက မသန့်ဘူးဆိုတော့ ရောဂါပိုးတွေ ဘာတွေ များ ကပ်နေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ထီးမှာ ရွံ့တွေပေနေလို့ မသန့်ဘူးလို့ ပြော

တာပါ။ ဟဲ ဟဲ... ကျော်စွာမှာ ရောဂါ မရှိပါဘူး၊ အေးလေ... စိတ်ရောဂါ တော့ ရှိချင်ရှိမှာပေါ့”

“ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံကို မြန်မြန်ပို့မှပဲ”

“ဟာ...အဲဒီ စိတ်ရောဂါ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဥစ္စာကွာ၊ ဟိုဟာလေ”

“တော်တော့ကွာ၊ ဟိုမှာ မေမေလာပြီ”

မတတ်နိုင်တော့သည့်အဆုံး ကျော်စွာက ဝင်းတားရတော့သည်။ မေမေ သည် ရေခွေးဇလုံကို ကိုင်၍ ဝင်လာသည်။ ချစ်ကိုဝင်းသည် အရှိန်မသတ် နိုင်သေးပါ။

“ဟာ... ဒေါ်ဒေါ်က လက်ဖက်ရည်တောင် ဖျော်လာခဲ့ပြီကိုး။ ကျွန်တော်တို့ မသောက်တော့ပါဘူး”

“လက်ဖက်ရည် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ရေခွေးပါ၊ ဘာလဲ၊ လက်ဖက် ရည် သောက်ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်တို့ ခုပဲ ထမင်းစားလာကြ တာပါ။ ဒါနဲ့ ရေခွေးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကျော်စွာကို ဆေးထိုးဖို့လေကွယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဒီကောင့်ကို စိတ်ငြိမ်ဆေး ထိုး ပေးရမယ်”

ကျော်စွာသည် ဒီကောင်တွေကို တားလို့မရတော့မှန်းသိ၍ အရှုံး ပေးလိုက်တော့သည်။ စောစောအောင်၏ အစ်မသည် ဆေးထိုးအပ်နှင့် ပြွန် ကို ရေခွေးထဲ စိမ်လိုက်သည်။ ထိုးဆေးပုလင်းကလေး၏ သိမ်နေသော အပိုင်းကို လွှဲစားသေးသေးလေးဖြင့် ဖြတ်သည်။ ထို့နောက် ပုလင်း၏ ထိပ်ပိုင်းကို လက်ဖြင့်တောက်၍ ဖြတ်လိုက်သည်။ ဆေးထိုးပြွန်တွင် အပ် ကို တပ်၍ ဆေးကို စုပ်ယူသည်။ ကျော်စွာသည် သူလုပ်သမျှကို ငေးကြည့် နေမိသည်။ ဆေးထိုးရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေတော့မှ ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက် သည်။

“လက်မောင်းကို ထိုးလို့ မရဘူးလား အစ်မ”

“မရဘူး၊ လက်မောင်းကို ထိုးရင် နာလိမ့်မယ်”

“မနာပါဘူး အစ်မရဲ့၊ ရပါတယ်”

“မရဘူး၊ ကဲ... မှောက်လိုက်”

ကျော်စွာက အင်တင်တင် လုပ်နေသည်။ စောစောအောင်သည် ဆက်ထိုင်နေရမလား၊ ထသွားရ ကောင်းမလား မသိ ဖြစ်နေသည်။ ရေသွား သောက်သလိုလို ထသွားလျှင် ရမည် ထင်သည်။ သို့ရာတွင် အေးမြင့်သောင်း နှင့် ဇော်ခင်မော်တို့က အခန်းပေါက်ဝကို ပိတ်၍ ထိုင်နေသောကြောင့် လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မှောက်လေကွာ၊ မင်းကလည်း ဆေးလာထိုးပေးရ တဲ့ လူကို အားနာပါဦး”

အေးမြင့်သောင်းက ပြောသည်။ ကျော်စွာ မှောက်လိုက်ရလေသည်။ ဆရာဝန်အစ်မက ဆေးထိုးသည်။ အလေ့အကျင့် နည်းသေးလို့လား မသိ။ သူ ဆေးထိုးတာ နည်းနည်းနာသည်။ သို့ရာတွင် ကျော်စွာ အောင့်ခံနေလိုက် သည်။

“ကျော်စွာ... နာလားကွ”

ရှက်ရသည့်ကြားထဲ ချစ်ကိုဝင်းက ဝင်နောက်ပြန်သည်။ ကျော်စွာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ သူသည် စောစောအောင်ကို မကြည့်ရဲ။ စောစောအောင် ကလည်း သူ့ကို မကြည့်ရဲ။

“ကျွန်မတို့ ပြန်တော့မယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“ပြန်တော့မလို့လား၊ အကူငွေလေးဘာလေး ထည့်သွားကြဦးလေ”

“နင်သေမှ ထည့်တော့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း အလုပ်များနေတာနဲ့ သားတို့ သမီးတို့ကို ဘာမှ မကျွေးလိုက်ရဘူး”

“ဟာ... ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်တို့က ကျော်စွာ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရရင် အဆာပြေသွားတာပါပဲ”

စောစောအောင်သည် ချစ်ကိုဝင်းကို မျက်စောင်းထိုးသည်။ ထို့နောက် မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားကြသည်။

“ဟေ့ကောင်... ကျော်စွာ”

“ဘာလဲကွ”

“မင်း တင်ပါးက အမာရွတ်တွေကို စောစောအောင် မြင်သွားပြီ

ကွ”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ငါ့မှာ အမာရွတ် မရှိပါဘူး၊ အဲဒါက အရေး
မကြီးဘူး၊ မင်းတို့ကိုက သိပ်လွန်လွန်းတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“မင်းတို့က လူရှေ့မရှောင်၊ သူရှေ့မရှောင် နောက်တာကိုးကွ၊
သူ့အစ်မကို အားနာဖို့ ကောင်းတယ်”

“အရေးမကြီးပါဘူးကွာ၊ မင်းအကြောင်းကို သူ့အစ်မကလည်း
သိချင် သိနေမှာပါ”

“ဘာ... ငါ့အကြောင်းလဲ”

“ဪ...မင်းတင်ပါးက အမာရွတ်တွေ အကြောင်းလေကွာ”

“တော်ပါတော့ကွာ”

“မင်း နက်ဖြန် ကျောင်းတက်မှာလား”

“အေး”

[၄]

ကျော်စွာ နေကောင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ ကျောင်းတက်နိုင်မည်။ မနက် ပိုင်းကတော့ သတင်းစာပို့ရမည်။ ဒီနေ့ အလုပ်နည်းနည်းရှုပ်သည်။ သတင်း စာယူသည့် အိမ်များကို မနေ့က လာမပို့နိုင်သည့်အတွက် တောင်းပန် ရသည်။ ခွင့်လွှတ်တတ်သူများ ရှိသလို မကျေမနပ် ပြောဆိုသူများလည်း ရှိပါသည်။

စောစောအောင်တို့ အိမ်ရှေ့တွင် စက်ဘီးကို ရပ်လိုက်သောအခါ ယန်းခြံထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသော ဦးတင်အောင်ကို တွေ့ရသည်။ ကျော်စွာ ကို တွေ့သောအခါ ခြံဝင်းတံခါးနားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဦးလေးလည်း သတင်းစာ စောင့်နေတာပဲကွ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီမှာပါ ဦးလေး၊ ကျွန်တော် မနေ့က ဖျားနေလို့ သတင်းစာ မပို့နိုင်တာကို...”

“အံ့မယ်လေးကွာ၊ တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး၊ နေမကောင်းလို့ လာမပို့တာပဲ ဦးလေး ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ မင်း နေမကောင်းတဲ့ အကြောင်း ကိုလည်း သမီးကပြောလို့ ဦးလေးသိပြီးပါပြီ၊ ဒါနဲ့ မင်းက ထီးကို မိစောကို ပေးလိုက်ပြီး မိုးရွာထဲ လျှောက်ပြန်လို့ မိုးမိပြီး ဖျားတာဆိုကွ”

“မိုးမိတာ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကလည်း ကိုယ်ခံအား နည်းနေလို့ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ မိစောမှာ တာဝန်မကင်းဘူးလို့ ဦးလေး ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် မနေ့က ညနေက မင်းဆီ လွှတ်လိုက်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါနဲ့... မင်း ခု နေကောင်းသွားပြီလား”

“ကောင်းပါပြီ ဦးလေး၊ အစ်မ ဆေးထိုးပေးလို့ပါပဲ၊ ကျွန်တော် လည်း မနေ့က သတင်းစာပို့ ပျက်ခဲ့လို့ အိမ်တွေကို လိုက်တောင်းပန်နေ ရတယ်”

“ဦးလေးတို့ကတော့ နားလည်ခွင့်လွှတ်တတ်ပါတယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့... တချို့ အိမ်တွေကတော့ မကျေနပ်ကြဘူး”

“တင်မြဝင့်တို့ အမေမှ ပါရဲ့လားကွဲ့”

စောစောအောင်တို့ အမေက ဦးတင်အောင် အနီးတွင် ဝင်ရပ်ရင်း မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူတို့အိမ်ကလည်း မကျေနပ်ဘူးတဲ့”

“အေးကွာ... လူတွေကလည်း ခက်ပါတယ်၊ ကိုယ့်အတွက် တစ်ခုတည်း ကြည့်တတ်ကြတယ်၊ သူများဘက်က ဘယ်လို အခက်အခဲ ရှိတယ်ဆိုတာ မကြည့်ချင်ကြဘူး”

“သူတို့ဘက်ကလည်း မလွန်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သတင်းစာဆိုတာက ဒီနေ့ထွက်တာကို ဒီနေ့ ဖတ်ရမှ ကောင်းတာ၊ သတင်းစာ ဖတ်ရတာ တစ်ရက် နောက်ကျရင် ကမ္ဘာကြီးနဲ့ တစ်ရက် အဆက်ပြတ်တာပဲလို့ စာအုပ် ထဲမှာ ဖတ်ဖူးပါတယ်”

ဦးတင်အောင်သည် ကျော်စွာ၏ ပခုံးကို ရင်းနှီးစွာ ဖက်လိုက် သည်။

“မောင်ကျော်စွာ့ စကားကိုတော့ ဦးလေး သိပ်သဘောကျသွား ပြီဟေ့၊ မောင်ကျော်စွာ ကြိုးစားကွာ၊ မင်း တစ်နေ့နေ့ ကြီးပွားမှာပဲ”

ကျော်စွာ ဝမ်းသာသွားသည်။ လူကြီးတစ်ယောက်က ချီးကျူးသော ကြောင့် ဝမ်းသာခြင်းလား၊ စောစောအောင်၏ ဖခင်က ချီးကျူးသောကြောင့် ဝမ်းသာခြင်းလားတော့ သူ မသေချာ။